

veto

België Belgique
P.B.
3000 Leuven 1
2/2817

afgifte: Leuven 1
weekblad - verschijnt niet van
juni tot augustus

Onafhankelijk weekblad van de Leuvense student

Steunpunt met functiebeperkingen Wanbeleid en geklungel

Het Vlaams Expertisecentrum Handicap en Hoger Onderwijs (VEHHO) vond dit academiejaar een opvolger in het Steunpunt Inclusief Hoger Onderwijs (SIHO). Met de 'E' verdoeven niet enkel de expertise: ook visie, competentie en professionaliteit zijn nog steeds zoek in het steunpunt. De bevoegde minister, Frank Vandenbroucke, laat — met verkiezingen in zicht — betijen.

SIMON HORSTEN & CHRISTOPH MEEUSSEN |

Het Steunpunt Inclusief Hoger Onderwijs zou hogeronderwijsinstellingen moeten begeleiden bij het uitwerken van hun doelgroepenbeleid, meer specifiek voor studenten met een functiebeperking. Daarvoor sloot het SIHO in juli vorig jaar, na heel wat opstartproblemen en zonder medewerking van de K.U.Leuven, een beheersovereenkomst met de Vlaamse Gemeenschap. Het consortium werd opgericht om de leemte op te vullen die het opdoeken van het VEHHO een halfjaar eerder had gecreëerd.

WERKTAFEL

Van bij aanvang loopt de werking van het steunpunt echter mank. Terwijl Vandenbroucke nog heeft aangekondigd dat het SIHO van start zou gaan op 1 september 2008, komt een eerste actieplan voor het lopende academiejaar pas begin november tot stand. Een stuurgroep die toeziet op de werking van het steunpunt, met daarin alle onderwijsactoren, dus ook onder andere vertegenwoordigers van de Vlaamse Vereniging van Studenten én van de Associatie K.U.Leuven, laat meteen weten dat "het actieplan 2008-2009 zoals het

nu voorligt op cruciale punten zo vaag blijft, dat ze nog geen volwaardig advies kan geven aan Vlaams minister Vandenbroucke," aldus het verslag. Het is dan al 12 november, en de stuurgroep trekt een eerste maal aan de alarmbel: "Het moet sneller duidelijk zijn welke activiteiten het SIHO dit jaar concreet gaat ontplooiën."

De stuurgroep stuurt de groep van het SIHO terug naar de werktafel om een duidelijker, uitvoerbaar actieplan op te stellen, waarbij gebruik zou worden gemaakt van de expertise van het oude VEHHO. Ook stelt men vragen bij het personeelsbeleid van het steunpunt en bij de begroting — voor het SIHO is jaarlijks 250.000 euro aan subsidies voorzien.

ACHTERUIT

Tijdens de tweede vergadering van de stuurgroep, op 18 december, is de stemming zo mogelijk nog pessimistischer. Op één voorzichtig positief geluid na scharen de leden zich unaniem achter een negatief advies, ervan overtuigd dat "het huidige steunpunt onvoldoende tegemoetkomt aan de behoeften van de instellingen." Vooral het gebrek aan expertise en visie en de weinige verbeteringen aan het eerste actieplan ontgouchelen de stuurgroepleden.

Buitenaardse wezens op Ithaka

Ithaka gaat dit jaar met 'Artlandis' de mysterieuze ontdekkingsstoer op. Ontdek meer op pagina 11.

(CHRISTINE LAUREYS)

Het advies aan de minister is bijzonder scherp: "Het SIHO is er niet in geslaagd om de achterstand waarmee ze aan de uitbouw van haar kenniscentrum moest beginnen, op bevredigende wijze snel in te lopen." Tegenover het VEHHO, zo stelt de stuurgroep, wordt eerder een stap achteruit gezet. Zelfs de begroting, bestempeld als "weinig overzichtelijk", krijgt de wind van voren.

Het grootste pijnpunt blijkt het profiel van de medewerkers van het SIHO te zijn. Merkwaardig genoeg komen vier van de vijf medewerkers uit de vakgroep Orthopedagogie van de UGent, waar een van de SIHO-promotoren ZAP-verantwoordelijke is. Niet enkel de complementariteit van de werknemers en het draagvlak bij de andere ho-

geronderwijsinstellingen, ook de noodzakelijke expertise van het steunpunt lijdt hieronder. Ook op die wonde legt de stuurgroep de vinger: "Geen van hen komt uit het werkveld of heeft directe ervaring met de problematiek." Ervaring met hogeronderwijsbeleid is eveneens afwezig.

INERTIE

Aan het einde van het eerste semester, met dus al een half academiejaar verloren, wordt het advies van de stuurgroep overgemaakt aan het kabinet van onderwijsminister Vandenbroucke. Het SIHO krijgt zelf de kans om schriftelijk te reageren en ook de administratie van de minister stelt een advies op. Sindsdien blijft het wachten op een beslissing.

Intussen is weinig vooruitgang te bespeuren in de werking van het SIHO. Deze maand nog werd met zogenaamde 'verbredingsmiddelen', bedoeld om externe experts uit andere associaties te kunnen aantrekken, opnieuw iemand aangenomen van de UGent, vakgroep Orthopedagogie.

Ook het eerste wapenfeit van het steunpunt is weinig succesvol te noemen: op een ontmoetingsdag kwamen vorige week slechts 24 deelnemers opdagen, uit twaalf instellingen — een duidelijke indicatie dat het draagvlak voor het steunpunt beneden alle peil ligt. Het programma bestond vooral uit een voorstelling van het SIHO zelf en de nieuwe website, die overigens werd gemaakt door een bedrijfje waar iemand werkzaam is van de vakgroep Orthopedagogie van de UGent. De ontmoetingsdagen van het VEHHO trokken voorheen steeds meer dan honderd deelnemers uit tientallen instellingen; ook nodigde men toen internationale experts uit voor lezingen.

Volgens het kabinet neemt de minister deze week een beslissing over het SIHO. De inertie die Vandenbroucke de laatste maanden in dit dossier tentoonspreidde, belooft alvast weinig goeds voor de toekomst van het doelgroepenbeleid voor studenten met een functiebeperking.

Disneyland

Er hing afgelopen donderdag de hele dag elektriciteit in de lucht. Rond een uur of vijf vatten de eerste combi's met politiemannen in wapenrusting post op Leuvense straathoeken. De vierhonderd man sterke politiemacht werd uit heel Vlaanderen bijeengebracht met één doel: beide studentenbetogingen in goede banen leiden.

Dat het om studentenbetogingen ging, was evenwel niet altijd duidelijk. De gemiddelde leeftijd van de 300-tal NSV'ers die

aan het Hooverplein verzamelden, lag véér boven de twintig. De linkse tegenbetoging, ongeveer 600 koppen tellend, bestond ook niet bepaald alleen uit studenten.

Beide manifestaties verliepen (relatief) rustig. Grootse, intelligente of zelfs maar relevante boodschappen waren ver te zoeken bij aanhangers van beide kampen. Het bleef bij het scanderen van populaire slogans, vooral gericht op het provoceren van de tegenpartij.

De politie toonde met veel machtsvertoon dat het de situatie niet wilde laten escaleren, haar lessen trekkende uit de incidenten van de afgelopen jaren. De ware bedoeling van beide demonstraties leek na hun eigenlijke afloop echter andermaal duidelijk: een krachtmeting tussen enkele heethoofden van beide kampen. De hele nacht moesten brandhaardjes, gesticht door leden van beide radicalen, door de politie geblust worden. Ook de intenties van de

grootste herrieschoppers werden echter bekoeld na het inzetten van water door politie en weergoden.

Nu Leuven haar driejaarlijkse confrontatie met de harde buitenwereld achter de rug heeft, kan iedereen terugkeren naar zijn studentikoze routine. 'Disneyland voor studenten' heropent zijn deuren.

(MVB) |

(advertentie)

GROEPT

INTERNATIONALE HOGESCHOOL LEUVEN

WWW.GROEPT.BE
ENGINEERING • ENTERPRISING • EDUCATING

**Veto trakteert:
3 duotickets voor
Battle of the Sexes!
(p. 10)**

Lezersbrief |

LOKO en studiekost

Vorige week verscheen in *Veto* een *Splinter* over de "betoging" van het actieplatform ResPACT tegen de Leuvense studentenraad LOKO. Dat opiniestukje vertoont duidelijke symptomen van een bekende *Veto*-kwaal: een zo kritisch mogelijke houding tegenover Jan en alleman, die men echter niet weet te handhaven ten opzichte van zichzelf en de eigen schrijfsels.

Ik zou in deze lezersbrief het zogenaamde "conflict" tussen LOKO en ResPACT uitvoerig kunnen commentariëren. LOKO heeft het charter van ResPACT inderdaad niet ondertekend, net zoals de andere Vlaamse instellingsstudentenraden dat niet hebben gedaan. Ik wil echter vooral een aantal feitelijke onwaarheden uit de *Splinter* van vorige week corrigeren — journalistieke flaters die *Veto* zich eigenlijk niet kan permitteren, ook al gaat het om een opiniestuk. De auteur (een vaste *Veto*-medewerker) beweert dat LOKO niet tegen een verhoging van de inschrijvingsgelden is. Hij vraagt zich even later af — oprecht verbaasd, zo lijkt het wel — hoe dat zou kunnen komen: omdat enkele andere organisaties zoals VVS wel tegen zijn? Misschien wil LOKO wel gewoon *contra*redoen!

Natuurlijk is LOKO wél voor een verlaging van de studiekost. Het thema studiekost staat bij de Leuvense studentenraad erg hoog op de agenda, net zoals elders in Vlaanderen. Het engagement van

LOKO voor dat thema blijkt onder meer uit het feit dat de K.U.Leuven juist op aandringen van (en in samenwerking met) LOKO een interne studiekostmeting heeft opgezet, uit recente intern-universitaire debatten over inschrijvingsgelden, uit de inspanningen die al vele jaren worden gedaan voor betaalbaar, kwalitatief cursusmateriaal (de cursusediensten van de kringen, de samenwerking met Acco...). Een blik van de auteur op het persbericht van LOKO had kunnen volstaan om dat te beseffen. Jammer, maar helaas.

Daarnaast beweert de auteur nog dat LOKO de discussie met ResPACT niet wil aangaan. Het lokale ResPACT-comité — lees: Comac Leuven, de lokale communistische jongerenvereniging — heeft van LOKO echter een uitnodiging voor een gesprek gekregen nog vóór de betoging heeft plaatsgevonden. Blijkbaar vond het comité een betoging een meer adequaat middel om het debat te stimuleren. Na het debacle dat de betoging was, vraagt ResPACT nu alsnog om op een beschaafde manier te praten over het thema en een vergadering tussen LOKO en ResPACT te beleggen. Met alle plezier. Anders denken ze bij *Veto* misschien wel dat we bij LOKO de discussie niet willen aangaan.

Conclusie: er is geen reden tot paniek. LOKO werkt actief rond het thema studiekost, zal dat blijven doen, en voelt zich door de acties van het ResPACT-comité vooral gesterkt in het engagement voor de thematiek. Wat men in *Splinter*

ook moge schrijven.

ARNE SMEETS, VOORZITTER
LOKO |

Een Splinter is een opiniestuk ten persoonlijke titel. Dat de schrijver ervan een Veto-medewerker is, kan enkel een indicatie zijn voor wat er leeft binnen de krant en de studentengemeenschap.

Er staat één feitelijke onjuistheid in de Splinter van vorige week. LOKO is inderdaad wel tegen een verhoging van de studiegelden. Hiervoor onze welgemeende excuses.

De hierboven gepubliceerde lezersbrief toont echter eens te meer aan dat vooroordelen tegenover de politiek linkse kleur van ResPACT niet uit de lucht zijn gegrepen. Comac vertegenwoordigt bijvoorbeeld niet enkel de communistische studenten, maar wil voor alle linkse studenten een thuishaven bieden. Bovendien werd het ResPACT-charter ondertekend door talloze organisaties, van politieke jongerenpartijen als Animo, Jong Groen! en L² over vakbonden als ACOD Onderwijs en ABVV Jongeren tot verenigingen als Vluchtelingenwerk Vlaanderen, de KSJ en de Vlaamse Jeugdraad.

Tot slot nog iets over communicatie. LOKO's afwezigheid op het ResPACT-debat van 1 april, waar ook het kabinet vertegenwoordigd zal zijn, blijft vragen oproepen. Ook het feit dat LOKO niet thuis gaf tijdens de demonstratie van ResPACT en weigerde hun petitie te ontvangen, blijft in bovenstaande lezersbrief onbesproken. En laat dat nu net de kern van de vorige Splinter zijn.

Splinter |

Knarsgeneratie

Er resten ons nog maar vijf luttele lesweken na de paasvakantie. Voor zij die dit jaar zullen afstuderen, nadert zienderogen het einde van hun academische loopbaan of kondigt zich een nieuw leven aan. Naar die studenten gaat hier speciaal onze aandacht uit: de ambitieuze academisch geschoolden die staan te trappelen om de actieve wereld te veroveren.

Tijdens de lente van het gezegende jaar 2008 probeerde de werkgever werkelijk alles om jonge afgestudeerden te overtuigen hun carrière bij hen te beginnen: gezellige feestjes, een overmaat aan folders en grootscheepse campagnes op touw gezet door een leger *human resources*. De sollicitant waant zich onmisbaar en dus machtig. Heden ten dage is dat wel anders: werkloosheid piekt bij de pas afgestudeerden. Sociologen en media spelen gretig in op het fenomeen en labelen de huidige generatie de *crunch generation*, wat niets met etenswaren te maken heeft, maar alles met de alles overschaduwende crisis. De pointe van dat spelletje naamkaartje plakken, zit hem in de positieve of negatieve connotatie die deze termen meedragen.

Zal ik u even in één volzin opsommen met wat voor labels de huidige twintigers de geschiedenis zullen ingaan? Wij zijn geboren als de generatie van de *echo boomers*, met als ouders de *baby boomers*, werden al snel leden van de *millenniumgeneratie* oftewel *millenials*, groeiden dan op tot *twentysomethings* die bekend staan als de *generation Y*, *e-generation* of sinds vorig jaar zelfs de *facebookgeneratie*. Onlangs werd het kraakverse *crunch generation* aan dit lijstje toegevoegd.

Ondergetekende heeft niets tegen een label of twee. De vaak niet erg flatterende betekenis van zulke termen kan echter wel op mijn misnoegdheid rekenen. Vooreerst staat de *generation Y* bekend als lichtjes egocentrische, verwerende jongelui, die hun tijd liefst verdoen met oppervlakkige communicatie op sociale netwerksites als Facebook. Wat de arbeidsmarkt betreft, heeft de *generation Y* geen positieve houding ten opzichte van het begrip

werk, is zij wispelturig, heberig, veeleisend en onrealistisch wat betreft de toekomst. Gelukkig zijn er nog enkele positieve karaktertrekken, al valt te betwijfelen of onze toekomstige werkgever daar nog in geïnteresseerd zal zijn na voorgaande lijst. Aan de positieve zijde noteren we: milieubewust, kennis van techniek, ambitieus en zelfzeker. Wat een *twentysomething* net is, wil je al niet meer weten, geloof me vrij.

Daarbij komt dus een nieuweling: de *crunch generation*: getypeerd als een generatie hoogopgeleide afgestudeerden, jonger dan 25, die er niet in slagen werk te vinden door de kredietcrisis. In tegenstelling tot de vorige kenmerken is die werkloosheid dus niet onze eigen fout, al bij al een schamele troost. Gevolg van deze terminologische oorlog is dat de werkgever, overtuigd door het negatieve beeld van de *generation Y*, de pas afgestudeerden maar al te graag zal overslaan bij de sollicitatieronde, daarbij het excuus bovenhalend dat iemand met meer ervaring vereist is. De werkloze afgestudeerde denkt daarbij dat dit normaal is, want hij behoort toch tot de *crunch generation*, weet je wel? Het onschuldige namen geven, heeft dus een erg scherp kantje: het bepaalt sterk hoe generaties over de kloof heen elkaar bekijken en be(voor)oordelen. Een ander gevaar volgt uit die eerste vaststelling: jongeren laten zich makkelijk meeslepen door de omschrijving die hen door anderen wordt opgeplakt.

Het lijkt me daarom gepast niet te overdrijven met dit veralgemenend namen noemen en even na te denken vooraleer men een hele generatie labelt met een schare negatieve eigenschappen. Of voor zij die enkel nog maar dat nieuwe jargon begrijpen: geef de studenten uit *crunch generation* de kans om ongehinderd door de vooroordelen over *generation Y* aan te tonen dat ze meer zijn dan zomaar een telg van de *facebookgeneratie*.

Bert Boogaerts |

Bovenstaande mening is strikt persoonlijk, en vertolkt niet noodzakelijk de mening van andere studenten van de crunch generation, noch van andere generaties.

Vier jaar medebestuur voor OSR Een plaatsje in het Directieteam

De studenten van de Overkoepelende Studentenraad (OSR) verwierven nu vier jaar geleden als lid van de Raad van Bestuur medebestuur aan de KHLeuven. De studentenraad evalueerde haar werking en presenteerde de resultaten op een studienamiddag, gevolgd door een debat. De studenten riepen er op om hen ook een plaatsje in het Directieteam te geven. "Wij willen meer betrokken worden bij het ontwikkelingsproces van de dossiers," aldus studentenvertegenwoordiger Manushan Nesari.

ELS DEHAEN |

Anders dan aan de K.U.Leuven kunnen studenten van de KHLeuven het vak 'studentenparticipatie' opnemen in hun lessenpakket. Dit vak is een gemeenschappelijk onderdeel (GOOD), dat bijgevolg door elke student van de KHLeuven opgenomen mag worden. De student ontvangt hier dan drie studiepunten voor.

De evaluatie van dit GOOD is veeleer positief. Enerzijds worden studenten beloond voor hun engagement en anderzijds kan er zo een gedegen dossierkennis worden geëist. Bovendien gaven medestudenten reeds aan dat deze maatregel de drempel om een studentenvertegenwoordiger aan te spreken verlaagt. Het gaat immers om een vak zoals alle anderen.

MISBRUIK

Toch zijn er kanttekeningen te maken bij deze maatregel: wat immers als men zo studentenvertegenwoordigers aantrekt die enkel denken gemakkelijk drie studiepunten binnen te halen? Thijs Craane, ondervoorzitter OSR: "Die drie studiepunten zijn zeer welkom en creëren een zekere ademruimte in het lessenpakket, maar zijn absoluut geen

hoofdmotivatie. In studentenparticipatie investeer je immers veel meer tijd dan die drie studiepunten." Studentenvertegenwoordiger Manushan Nesari voegt toe: "Studenten die misbruik maken van deze mogelijkheid, filteren we er vrij snel uit. Het is trouwens ook niet zo

dat je geen tweede zit zou kunnen hebben voor studentenparticipatie. Er zijn dossiers genoeg die ook in de zomer onderzocht kunnen worden."

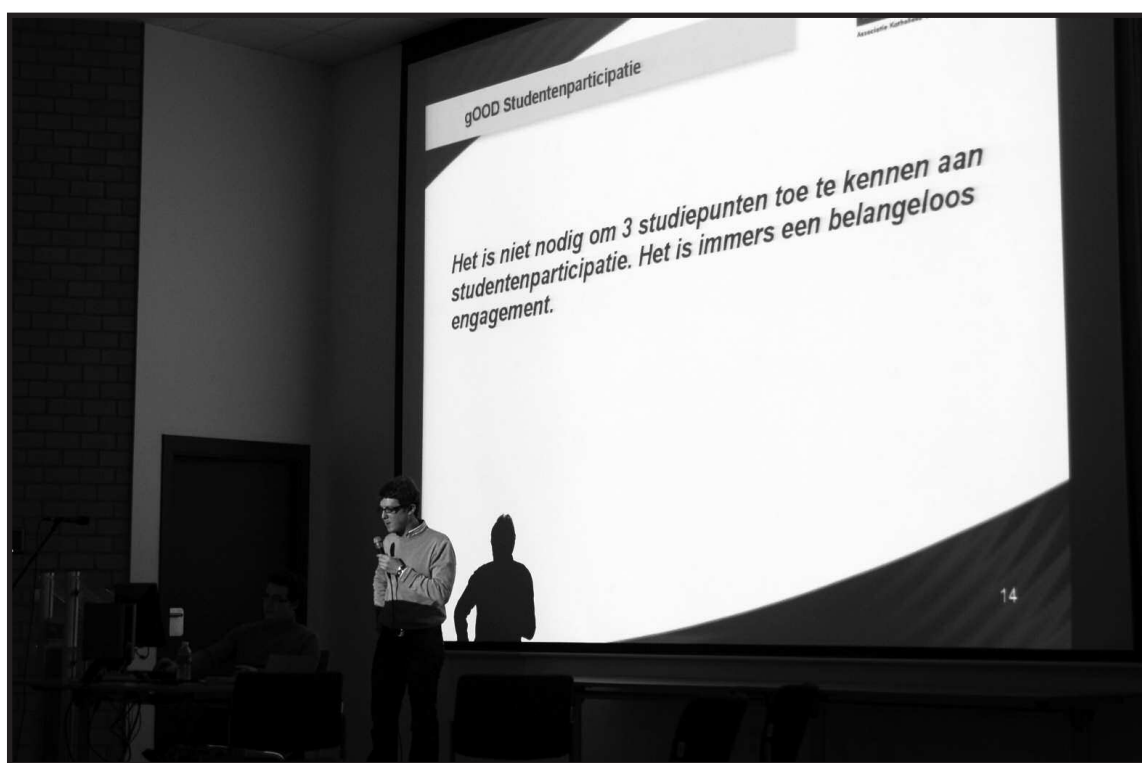
Een volgend punt van discussie was het verschil tussen medebestuur en medezeggenschap. In naam verkreeg OSR immers medebestuur, maar na evaluatie bleek dat het nog te vaak als medezeggenschap aangevoeld wordt. Zo zetelen er bijvoorbeeld geen studenten in het directieteam van de KHLeuven. Manushan Nesari: "Op de Raad van Bestuur, waar we wel in zetelen, krijgen we soms dossiers te lezen met de kop 'voorstel tot beslissing'. Dan is het moeilijk om nog

veel aanpassingen door te voeren. Wij zouden liever meer betrokkenheid hebben bij het ontwikkelingsproces en zo meer sturing geven."

Hij waarschuwt evenwel dat dit voor de studentenvertegenwoordigers een nog groter engagement met zich meebrengt.

Imran Uddin, departementshoofd en lid van het Directieteam, hoedt zich ervoor de Raad van Bestuur louter als een formaliteit te beschouwen: "Bovendien hebben de studenten vaak al een stem in de voorbereidende werkgroepen." Jos Delen, opleidingshoofd: "Soms moet er ook ruimte zijn voor lectoroverleg, zonder de studenten. Wij vragen immers ook niet om mee te gaan naar de overkoepelende studentenraad van de Leuvense associatie (StAL) en Vlaamse Vereniging van Studenten (VVS)."

Toch werd men het erover eens dat het een positieve zaak zou zijn indien er aan de KHLeuven ook studenten in het directieteam zouden zetelen, zoals aan de K.U.Leuven reeds het geval is. Arne Smeets, voorzitter van de Leuvense Overkoepelende KringOrganisatie: "Ik vind het belangrijk dat wij dit kunnen. Al is het erg van waarde dat er goede afspraken rond worden gemaakt."

Tien jaar Bologna

Een werk van lange adem

Al tien jaar lang waart een spook door het Europese hogeroponderwijslandschap. De Europese Hogeroponderwijsruimte (EHOR) is de inzet van het Bolognaproces en de achtergrond voor heel wat beslissingen inzake onderwijsmateries. Het spook van Bologna zit ook al onder jouw bed.

HERLINDE HIELE & RUBEN BRUYNNOOGHE |

Ironisch genoeg begon Bologna eigenlijk in 1998 in de Sorbonne, waar vier grote landen, Engeland, Duitsland, Frankrijk en Italië engagementen aangingen om hun hoger onderwijs op elkaar af te stemmen. De rest van Europa leek geïnteresseerd en wilde niet achterblijven, zodat we een jaar later mochten spreken over een heuse Bolognaverklaring met 29 deelnemende lidstaten.

Het plan van tien jaar geleden blijft nog steeds gelden: de creatie van een Europees onderwijsplatform waar studenten zoveel mogelijk vrijheid hebben in het kiezen van een universiteit zonder gebonden te moeten zijn door obstakels als landsgrenzen of de vrees dat een behaald diploma niet zou gelden in eigen land. De verschillende doelstellingen zijn echter nog lang niet gehaald en omdat elk land afzonderlijk autonome maatregelen neemt, vallen de verschillen per land niet te ontkennen. Dat is ook maar logisch als je weet dat sommige landen pas later zijn toegetreden en iedereen met een andere erfenis zit in het onderwijssysteem.

Opvallend is wel dat het Bolognaproces hoogstens een declaratie is, wat wil zeggen dat de bepalingen op geen enkele manier afdwongen kunnen worden, zoals de verklaringen in een verdrag. "Onderwijsmaterie ligt overal in Europa erg gevoelig," zegt Tom Dekeyzer, medewerker op het kabinet van Vlaams minister van on-

derwijs Frank Vandenbroucke. "Zo was het bijvoorbeeld geen vanzelfsprekendheid dat het

verschillende landen. Dit zogenaamde *stocktakingrapport* bestaat uit een vragenlijst die de ministers van de verschillende landen invullen. Op basis van de antwoorden worden groene of rode kaarten uitgedeeld. Een land dat voor een bepaalde materie een rode kaart toegewezen krijgt, zal normaal

dan ook wel vaker dat de waarheid verbloemd wordt. 'Bologna through students eyes', de tweejaarlijkse rapporten van de Europese studentenkoepel ESU zijn meestal een stuk objectiever."

Waarop valt er dan terug te blikken? Het zou verkeerd zijn de verandering van de ondertussen

het hele academiseringsverhaal en de aankomende diplomaruimte die ingevoerd wordt aan de K.U.Leuven zijn uitvloeiingen van de drang naar flexibilisering en internationalisering van het Bolognaproces.

Maar de weg is lang, zo blijkt ook met het European Credit Transfer and Accumulation System (ECTS), dat er normaal gezien voor zou moeten zorgen dat credits in alle landen evenveel waard zijn. Momenteel wordt er echter nog steeds omgerekend. "Zo zou bij wijze van spreken de vijftien op twintig die je haalt in Spanje maar dertien waard zijn in België. Die omrekening is eigenlijk niet in de geest van Bologna," aldus Julie.

Een volgend heikel punt is de sociale dimensie waarvoor wordt gepleit sinds 2007. "Het begrip werd echter veel te vaag geformuleerd," weet Julie, "dat is meteen ook de reden waarom er de afgelopen twee jaar niets concreets is gerealiseerd, behalve misschien een seminarie in Boedapest waar zo goed als geen aanwezigen waren." De nadruk op de sociale dimensie zou ervoor moeten zorgen dat de drempel naar het hoger onderwijs een lage drempel wordt, maar niet alle landen zien dat zo goed zitten. Minister Vandenbroucke schrijft het zo: "Niet al mijn collega's zien het belang in van die sociale dimensie van het Bolognaproces. De EHOR bouwen we nochtans niet voor de *happy few*. En dus moet het onze zorg zijn om de toegang ertoe zo laagdrempelig mogelijk te houden."

De vruchten van de voorbije tien jaar zijn intussen al gerijpt. Wat er voor de volgende tien jaar gezaaid zal worden, ontdekken we eind april in Leuven.

Erasmus is niet overal een feestje....

JA, WIJ VINDEN FUIVEN HIER MAAR NIETS....
.... DAAR KOMEN GEEN KINDEREN NAAR TOE.

Erasmusproject erdoor zou geraken. De adviezen die door de Conferentie van ministers gegeven worden op de tweejaarlijkse conferenties zijn echter ook niet zomaar vrijblijvend. Wanneer 46 ministers zich ergens voor willen engageren, zit daar wel een *drive* achter."

Sinds de vorige Bolognaconferentie, twee jaar geleden in Londen, is er ook overgegaan tot een inventarisatie van de vooruitgang in het Bolognaproces in de

gezien beginnen om zich daar te verbeteren.

KRITISCH

Hoewel de *stocktaking* zeker geen slecht instrument is, stelt Julie De Fraeye, student en als lid van de Raad van Bestuur van de Vlaamse Vereniging van Studenten (VVS), onder andere bevoegd voor internationalisering, zich toch kritisch op. "Er is weinig controle op wat de overheden schrijven, het gebeurt

retro klinkende termen als 'kandidaturen' en 'licentiaten' naar de blitse 'bachelors' en 'masters', als enige verwezenlijking van het Bolognaproces te zien. Met de Nederlands-Vlaamse Accreditatie Organisatie (NVAO) wordt er bijvoorbeeld gestreefd naar kwaliteitszorg en accreditatie van opleidingen over de landsgrenzen heen. Ook de invoering van het creditsysteem in het kader van het flexibiliseringsdecreet van de Vlaamse overheid,

Bolognaconferentie in Leuven

Ministers tussen de boeken

Van 27 tot en met 29 april strijken de ministers van Onderwijs van de 46 landen die deelnemen aan het Bolognaproces neer in Leuven en Louvain-La-Neuve. Doel van deze Bolognaconferentie, waar alle bijgekomen lidstaten zullen terugblikken op wat reeds werd verwezenlijkt en bekijken hoe het hoger onderwijs in de toekomst nog beter kan.

RUBEN BRUYNNOOGHE & HERLINDE HIELE |

De vergaderingen zullen telkens plaatsvinden in de grote leeszaal van de centrale bibliotheek. Voor deze unieke gelegenheid zal die immers worden omgebouwd tot vergaderzaal, waarbij de met boeken bedekte wanden als inspirerend decor zullen dienen. Andere ruimtes zullen bijvoorbeeld fungeren als perszaal. De bibliotheek zal daarvoor van 22 april tot 3 mei haar deuren sluiten. Studenten zijn dus gewaarschuwd en leggen best op voorhand een voorraad boeken aan om die thesis tot een goed einde te brengen. Zij die de thesis al lang hebben opgegeven kunnen terecht in de Parthenonzaal, op de bovenste verdieping van het Mgr. Sencie Instituut (MSI). Daar zullen immers alle plenaire vergaderingen rechtstreeks worden geprojecteerd, al zullen ze ook live te volgen zijn op het internet.

OPGESPLITST

In Leuven worden drie plenaire zittingen gehouden, die telkens ongeveer twee uur duren. De eerste vergadering zal worden ingeleid door de Tsjechische voorzitter en gaan over de resultaten die tot nu toe geboekt werden in de opvolging en uitwerking van de Bolognaverklaring. Tijdens de tweede vergadering zal men proberen tot een eerste officieel communiqué te komen. De vergadering wordt daarna opgesplitst in vijf kleinere groepen, die elk zullen discussiëren over de nog hangende kwesties. In de derde zitting zal elke groep hun resultaten aan elkaar voorstellen en zal gewerkt worden aan een uiteindelijk communiqué.

Wat precies de agendapunten zullen zijn, is niet helemaal duidelijk. Tom Dekeyzer, kabinetsmedewerker van Vlaams minister van onderwijs Frank Vandenbroucke, liet verstaan dat hij graag zou zien dat er werk gemaakt wordt van het op punt stel-

len van een degelijke *ranking* van universiteiten. Daarover bestaat nu vaak nog foute informatie. Andere mogelijke onderwerpen zijn de studietoelagen in het hoger onderwijs, die wat betreft onze minister van Onderwijs absoluut niet mogen worden verlaagd. Er zullen ook een aantal gastsprekers uit verschillende delen van de wereld hun kijk op het hoger onderwijs komen uiteenzetten. Men wil immers verder kijken dan de Europese Unie, omdat ook elders interessante systemen zijn waarvan wij iets kunnen leren en vice versa, aldus Dekeyzer.

Op de laatste dag zal het gezelschap zich verplaatsen naar Louvain-la-Neuve, waar een finale plenaire zitting zal worden gehouden. Daar zal het eindcommuniqué op punt gesteld worden en hopelijk wordt die door de verschillende landen aangenomen. Daarna volgt nog een informatieronde over wat er de volgende ministeriële conferenties nog te gebeuren staat. Een datum voor de volgende meeting is er nog niet.

Kort

STUDENT RECTOR IN GENT

Omdat Gent jaloers is al de belangstelling voor de Leuvense rectorverkiezingen en de bijgevolgde zeer lauwe, of onbestaande, aandacht voor de Gentse tegenhanger, besloot de Gentse studentenraad een project op poten te zetten. Op www.iedereenrector.be kunnen studenten voorstellen indienen. Wie het beste voorstel doet, mag een dag aan de zijde van de nieuwe rector werken aan zijn project.

IEDEREEN EEN DECREET

Na lang wachten zijn er vorige week twee decreten door de betreffende parlementaire commissie goedgekeurd. Deze decreten, die respectievelijk handelen over het hoger beroepsonderwijs en de juiste hiërarchische organisatie van de secundaire en hoger onderwijsdiploma's, hebben als doel om het Vlaamse onderwijs beter af te stemmen op de wensen van het beroepsveld.

ONDERDAK VOOR DIER-TJES

In de Naamsestraat ging vorige week vrijdag het vernieuwde 'Museum voor Dierkunde' open. Het museum, ook gekend als het zoölogisch instituut waar je onder het

skelet van een walvis uit 1800 kan doorlopen, was na een paar eeuwen toe aan een grondige opoetsbeurt en kan nu beschikken over al de moderne museumtechnieken.

STOUTE KINDJES

Aan de faculteit geneeskunde van de Universiteit Antwerpen zijn vorige week nieuwe regels in verband met examens ingevoerd. Dit in navolging van een stijging van het aantal, vermeende, spiegegevallen. Studenten zullen verder van elkaar moeten zitten en hun GSM moeten inleveren bij het begin van het examen.

VAN CAU TOCH RECTOR

Ondanks de stunt van de studentenraad om een student als rector aan te stellen, is professor Paul Van Cauwenberge met een communisistische score van 93% toch herverkozen als rector van de tweede grootste universiteit van Vlaanderen.

Binnen een paar weken kunnen de Gentse kiesgerechtigden echter nogmaals naar de stembus, ditmaal voor de verkiezing van een vicerector.

(RM) |

Acco overhaalt proffen cursussen om te zetten

Cursussen vaak twee keer duurder

De studentencoöperatieve Acco probeert academisch personeel (AP) te overhalen om studiemateriaal om te zetten naar Accocursussen of handboeken. Studenten zien zo hun boeken vaak twee keer duurder worden.

JEROEN DEBLAERE & CHRISTOPH MEEUSSEN |

Hoewel in de statuten van Acco staat geschreven dat de vennootschap kwalitatief hoogstaande en voordelige cursussen dient uit te geven, zijn er aanwijzingen dat ze systematisch aan sommige groepen AP heeft gevraagd of ze hun didactisch materiaal niet willen laten omzetten naar een Accocursus of handboek. Iets waarbij de prijs de hoogte in lijkt te schieten.

Anneleen Masschelein, werkzaam aan de Faculteit Letteren, liet haar slides voor vier euro door de cursusdienst van Babylon verkopen, "Tot ik werd aangesproken door iemand van Acco. Men kwam langs om te spreken over de voordelen van een Accocursus." Nu wordt de cursus Algemene Literatuurwetenschap I bij Acco aangeboden, maar dan voor 8 euro.

Niet alleen kringcursussen worden duurder. Lesmateriaal

wordt soms lay-outtechnisch 'opgevalueerd' en dan als handboek verkocht. Zo zijn er de boeken 'Literaire verbeelding 1' en 'Literaire verbeelding 2', die inhoudelijk niet veel vernieuwing bieden tegenover de Accocursus, maar wel aan minstens het dubbele van de prijs verkocht worden, inclusief fouten die niet uit de syllabus werden gehaald. In plaats van een vijftiental euro kost deze nu 32 euro. Voor de niet geringe groep van eerstejaarsstudenten Taal- en letterkunde wordt de eerste bachelor op deze manier een pak duurder.

Herman Peeters, directeur van Acco, ontkent dat Acco professoren probeert te overhalen om hun cursus bij de uitgeverij uit te brengen. "Professoren kiezen zelf hoe ze hun cursussen willen uitgeven. Hebben ze bepaalde vereisten, zoals publicatiemogelijkheid in België en in het buitenland, of zijn ze ontevreden over de cursusdienst zelf, dan hebben ze het recht om over te

schakelen naar Acco. Bovendien, er worden per jaar maar een tiental cursussen omgezet. Dat is toch niet overdreven?"

PRIJSSTIJGINGEN

De legitimiteit van dat argument wordt door studenten in vraag gesteld. Sommige van die tien cursussen worden door heel wat studenten gebruikt. Of er nu veel of weinig cursussen worden omgezet, lijkt voor hen niet van belang. Wat voor hen wel telt is de impact van hun prijsstijgingen.

Masschelein benadrukt dat een uitgave bij Acco ook voordelen biedt die een 'kringcursus' niet kan bieden. "Een door Acco uitgegeven cursustekst is makkelijker en breder beschikbaar, onder andere voor geïnteresseerden, maar ook voor de vele studenten die het vak volgen in het kader van een supplementaire opleiding. Ook oudere studenten en studenten die het vak niet volgen maar wel de informatie kunnen gebruiken voor een scriptie, kunnen nood hebben aan deze cursus. De cursustekst wordt ook gebruikt door docenten aan andere universiteiten." Het blijft uiteraard de vraag of de voordelen voor proffen blijven opwegen tegen een voor studenten sterke prijsstijging.

Peeters is er zich van bewust dat er nog werk aan de winkel is wat betreft de prijs van de cursussen: "Die van een Accocursus kan nog naar beneden, dat beseffen we, maar Acco heeft al een hele weg afgelegd en we proberen ervoor te zorgen dat die prijzen nog verder naar beneden gaan." Peeters roept onder andere het schaalvoordeel in dat Acco verkrijgt door ook in ande-

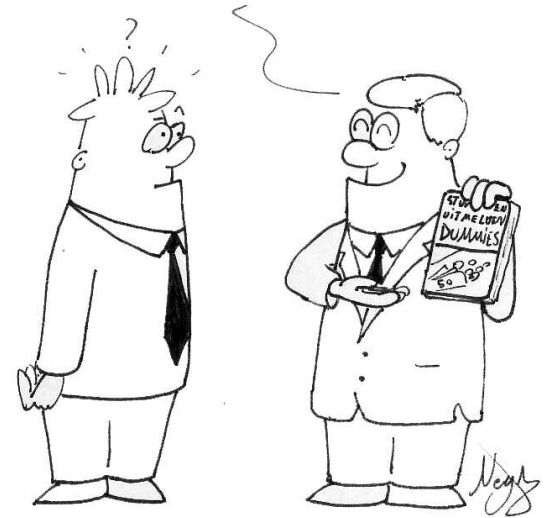
re studentensteden werkzaam te zijn. Bovendien benadrukt hij de positie die Acco momenteel in de

derdaad het monopolie op de markt en zorgt het voor een eerlijke concurrentie.

Het geval van Masschelein blijkt overigens geen alleenstaand geval. Ook verscheidene proffen uit wetenschappelijke richtingen zouden al dan niet succesvol zijn aangesproken. Op eenzelfde vraag afge-

Acco kan elke leerstof omzetten in een cursus

EN ZELFS EEN CURSUS VOOR DE ACCOMANAGER: "STUDENTEN UITMELKEN VOOR DUMMIES"

uitgeversmarkt bekleedt: "Acco zorgt er momenteel al voor dat de prijzen van de Leuvense cursusmarkt erg laag zijn. Nu we in Gent ook een filiaal hebben, zien we dat daar ook de cursusprijzen dalen."

De indruk blijft echter bestaan dat Acco van haar marktpositie gebruik maakt om de prijzen van cursussen flink te laten stijgen in vergelijking met de prijzen van de kringen.

Als concurrent van Standaard Boekhandel doorbreekt Acco in-

lopen dinsdag op de Algemene Vergadering gaf Peeters toe dat er hier en daar wel eens de suggestie werd geopperd om "hier en daar" een cursus te laten omzetten, maar dat dat zeker niet structureel gebeurt.

Ondertussen is er vanuit Acco, in samenwerking met enkele oud-Accoleden, een werkgroep ontstaan die nadenkt over de toekomst. Een van de plannen is om te kijken welke uitgavevorm voor welke cursus het voordeligst is.

92,9%
van onze studenten
vindt direct werk
na afstuderen.

De anderen gaan eerst met vakantie.

WWW.JEWERKTVOORJEHETMERKT.BE

KHLEUVEN
KATHOLIEKE HOGESCHOOL LEUVEN

(advertentie)

Studenten overrompelen Acco

Meer dan duizend volmachten

"Julie zullen per twee moeten kijken," zei een verbaasde directeur van Acco. Hij deelde op dat moment het jaarverslag uit op de Algemene Vergadering (AV) van de Coöperatieve, waarop plots een 25-tal studenten kwam opdagen. Door de meer dan duizend volmachten die ze bij zich hadden, waren zij numeriek echter overtuigend in de meerderheid, wat op zijn minst voor verrassing leek te zorgen bij niet-student-bestuursleden van de Raad van Bestuur (RvB).

CHRISTOPH MEEUSSEN |

De Algemene Vergadering is het hoogste orgaan binnen de cvba Acco. Iedere aandeelhouder — zowat iedere Leuvense student en oud-student — is welkom op deze AV en heeft er stemrecht. Zo heeft hij of zij de kans om mee te beslissen over de leden van de RvB, die de structurele werking van de drukkerij, uitgeverij en de boekhandels uitzet en opvolgt. De dagelijkse werking wordt door de RvB toevertrouwd aan de directie, onder leiding van Herman Peeters. Het is op deze AV dat de studenten met de volmachten plots in groten getale aanwezig waren.

Het initiatief van de volmachten was afkomstig van de zogenaamde Accofractie van de Leuvense Overkoepelende Kring-Organisatie. De leden van die fractie zitten mee in de Raad van Bestuur en volgen als medebestuurder de werking van Acco op.

SERVICE

De situatie van vorige week dinsdag

doet terugdenken aan een voorval van vijf jaar geleden. Toen trommelden studentenvertegenwoordigers een 80-tal aandeelhouders op om op een grimmige AV mee te gaan ijveren voor een aantal studenteneisen. Door de ondermaatse sfeer van destijds en het nogal verrassende karakter van de actie deze week, lijkt deze laatste actie des te opmerkelijker. Lander Kennis, fractielid van Acco binnen LOKO en lid van de RvB van Acco ziet echter grote verschillen: "Er wordt al enkele jaren opgeroepen om volmachten in te zamelen. Dat wordt trouwens ook steeds aangekondigd bij Acco. Het is blijkbaar pas dit jaar dat er op dat vlak effectief resultaat werd geboekt."

"Achter de actie zit een tweeledig doel," vertelt Lander nog. "Enerzijds willen we Acco, dat — hoewel het de afgelopen jaren al veel aan hun service heeft verbeterd — toch nog te kampen heeft met een negatieve perceptie vanuit de kringen, laten zien dat studenten hen volop steunen en betrokken willen zijn bij het beleid. Anderzijds willen we

ook de studenten laten zien dat er met hun stem effectief ook iets gedaan wordt."

Liesbeth Jansens, cursusdienstmedewerker bij het Vlaams RechtsGenootschap (VRG), is niet geheel tevreden met de uitkomst. "We kregen geen agenda te zien zodat we niet erg veel wisten over het verloop van de vergadering. Maar nog vreemder was dat tijdens de verschillende stemmingen nauwelijks werd gelet op wie voor of tegen stemde, al kon die persoon flink wat volmachten meehebben."

Dat was volgens Lander vooral een praktisch probleem: "Ter plekke alles tellen lag praktisch moeilijk. De secretaris was verantwoordelijk voor het tellen, maar ik denk dat het wel zou opvallen als sommigen anders hadden gestemd."

Uit het jaarverslag blijkt overigens dat Acco het niet zo slecht doet. Er werd een licht verlies geleden, maar Acco heeft dan ook stevig geïnvesteerd, onder andere in een nieuwe hoofdzetel in de Blijde Inkomststraat. Het kapitaal wordt overigens steeds aangedragen door het jaarlijkse flink aangroeiende ledenbestand. Zo kochten in het boekjaar 2008 4967 (veelal) studenten een aandeel, goed voor een kapitaalinjectie van 145.795 euro. Minder dan een tiende, 302 aandelen, werd terug ingeleverd, zodat 8182 euro werd teruggegeven aan de voormalige aandeelhouders.

Nepalese Leuvenaars ontdekken Belgisch onderwijs

Informietekort is een drempel

Het aantal mensen van allochtone afkomst dat aan de K.U.Leuven begint te studeren, is veeleer beperkt. Vorig jaar nog bracht de infodag voor allochtone studenten geen enkele bezoeker over de vloer. An Moerenhout, die sindsdien werd aangesteld als Adviseur Instroom Allochtone studenten, probeert mee het tij te keren.

CHRISTOPH MEEUSSEN |

Een maatschappij waarin iedereen dezelfde kansen krijgt, heeft idealiter op alle vlakken een zo divers mogelijk publiek. Huidig rector Marc Vervenne merkte ook in zijn openingstoespraak van dit jaar op dat de K.U.Leuven hier nog niet helemaal aan toe is: "Wij moeten opnieuw erkennen dat te weinig allochtone jongeren tot de Leuvense universitaire gemeenschap toetreden. Ook in die verandering moeten wij nochtans blijven geloven."

Minister van Onderwijs Frank Vandenbroucke zorgde er evenwel voor dat de katholieke Alma Mater

"We proberen steeds een presentatie te geven die is afgestemd op hun noden"

het niet met hoop alleen moet stellen. Hogeronderwijsinstellingen die een aanvraag indienden,

konden via geld van het aanmoedigingsfonds personeel aanwerven om de instroom van allochtone studenten te bevorderen.

Op de infodag voor allochtone studenten kwam vorig jaar niemand opdagen. Adviseur An Moerenhout probeert het dit jaar anders: "Vorig jaar was er slechts één moment, en ging men uit van eigen initiatief van de eventueel toekomstige allochtone studenten om af te komen naar Leuven."

TER PLEKKE

"Dit jaar zijn er twee zaken veranderd. Enerzijds werken Saloua en ik meer met allochtone verenigingen

samen. Op deze manier bereiken we veel directer heel wat mensen. Anderzijds werken we ook lokaler,

wat drempelverlagend werkt. Het wordt geapprecieerd als je meer naar hen toe gaat en aansluiting bij hun leefwereld probeert te vinden," weet Moerenhout. De medewerkster van de K.U.Leuven probeert overigens niet enkel te praten met potentiële studenten, maar ook met ouders, aangezien een ondermaatse kennis van het Vlaamse onderwijsstelsel vaak ook een belemmering voor instrooming is.

RESULTATEN

De aanpak lijkt veelal zijn vruchten af te werpen. Voor studenten werd totnogtoe een drietal infoavonden georganiseerd, waarop net geen 70 jongeren afkwamen. Op ouderavonden in Diepenbeek en in Leuven daagden in totaal een zestigtal ouders op.

In Vilvoorde bezocht men bijvoorbeeld de secundaire school KITO. Daar daagden een vijftiental TSO-leerlingen op. "We proberen steeds een presentatie te geven die is afgestemd op hun noden. We luisteren waar ze interesse voor hebben en proberen mee na te denken over praktische problemen," aldus Moerenhout. In samenwerking met Tügök, de Turkse jongeren- en studentenvereniging trokken enkele leden van de Turkse Studenten in Leuven (TSL) met

studieboeken naar Diepenbeek, waar ze vertelden wat het studentenleven juist inhoudt.

Minder goed ging het eraan toe op een infonamiddag in Mechelen. De K.U.Leuven, VUB en vier ande-

(CHRISTOPH MEEUSSEN)

MIJLPAAL

Bhoj, een Nepalese Leuenaar, woonde de infosessie voor ouders bij en was erg tevreden: "Zulke initiatieven zijn zeer lovenswaardig. Het is te hopen dat de hele Nepalese gemeenschap, maar evenzeer andere ook, veel informatie krijgen over het Belgische onderwijssysteem. Ouders moeten weten hoe het hier werkt, zodat ze hun kinderen later alle kansen kunnen geven. Deze actie is in feite een mijlpaal."

re instellingen bundelden er hun krachten op een infonamiddag waar eten en een allochtone komiek werden ingezet om volk aan te trekken, maar daar kwamen slechts twintig — hoofdzakelijk Marokkaanse — jongeren op af, wat volgens An Moerenhout aan het feit lag dat er tegelijkertijd een evenement in de Mechelse moskee doorging: "maar er staan nog een tiental andere infomomenten op stapel."

Holebivereniging &of wordt 20

Pharma, Historia, Medica, &of

De Leuvense holebivereniging &of bestaat 20 jaar en organiseert deze vrijdag op het Martelarenplein een groot evenement. 'Coming out' draait tenslotte niet enkel om aanvaarding, er valt heel wat rond te vieren. Dat is wat &of, met een nieuwe voordeur en een drukke activiteitenkalender, voortaan vaker wil doen.

LIESBET COOLEN |

In het holebivriendelijke café Artishock in de Tiensestraat, vertelt medewerkster Sanne Ramaekers ons over de twintigste verjaardag van &of. Ze legt twee flyers op tafel, een oude en een nieuwe. De eerste is nogal flets met een welkomstekstje, de andere blinkt met de letters van het &of-logo in levendige kleuren. "De voorbije jaren is &of uit het stadsbeeld verdwenen," vertelt Sanne. "Onze uitstraling was te schools. Dat zie je aan de eerste flyer. We kwam te veel over als een soort centrum voor mensen die het nog moeilijk hebben met hun aanvaarding." Holebi's die al langer in de 'wereld' zaten, liepen daardoor te vaak aan &of voorbij. "Van dat saaie, schoolse imago willen we af. We zijn een studentenvereniging als alle andere. Je hebt Pharma, Historia, Medica en daarnaast gewoon &of." In de lijn van grote studentenmanifestaties, organiseert &of deze vrijdag alvast een opvallend evenement op het Martelarenplein. Percussionisten, buikdansers, sumoworstelaars en gratis taart zijn maar een paar van

de verrassingen die de organisatie uit de kast haalt. 's Avonds verhuizen ze naar de Lido, waar Kate Ryan het feest inzet.

"Het blijft natuurlijk zoeken naar een evenwicht," zegt Sanne. Een blik op de activiteitenkalender van &of toont hoe vorming en ontspanning elkaar afwisselen: de ene week een gespreksavond rond biseksualiteit, de andere een demonstratie van 'toys for boys and girls', daarna een fuif of een weekend met een even bont programma. "Elke eerste dinsdag van de maand spreken we af op café en zo goed als elke maand is er in de Lido wel een fuif, waarvan &of er drie per jaar organiseert." Die fuiven blijken niet enkel een breed leeftijdspubliek trekken, ook hetero's loop je er vaak tegen het lijf. Beslist geen jeannettensfeer dus. "We draaien nog oude dansbare muziek die je op andere fuiven niet vaak meer hoort. En dat slaat aan, bij iedereen. Er wordt heel veel gedanst. We hebben ook nog nooit agressie meegemaakt."

OMZWERVINGEN

Iedereen tot 26 kan zich bij &of aansluiten: scholier, student, werkzoekende, vastbetaalde. "In een universiteitsstad als Leuven is het gros van de leden natuurlijk student, maar een klein deel loopt nog steeds middelbare school, of is net al enige jaren aan het werk." Lid hoeft je niet te zijn, wat betekent dat je vrijblijvend kan deelnemen aan de activiteiten, wanneer en zo vaak als je wilt. "Regelmatig organiseren we ook een instapuurkje," vertelt Sanne. "Met de nieuwkomers gaan we dan iets drinken, nog voor de ac-

ESU organiseert Bolognaseminarie

"Veel woorden, weinig daden"

De Bolognaconferentie in Leuven en Louvain-la-Neuve is het ideale moment voor de European Students' Union (ESU) om studentenrechten op Europees niveau onder de aandacht te brengen. De koepelorganisatie stapt met een eisenplatform naar alle Europese onderwijsministers.

KEN LAMBEETS |

In ESU zetelen maar liefst 49 Europese studentenraden. Voor België maken de Vlaamse Vereniging van Studenten en haar Franstalige tegenhanger, de Fédération des Etudiant(e)s Francophones, deel uit van ESU. Markant detail: deze drie studentenraden zetelen in hetzelfde huis in Brussel.

MENU

"Van 15 tot 19 februari vergaderden we met ESU in Praag. Daar stelden we een eisenplatform op voor de Bolognaconferentie van eind april in Leuven en Louvain-la-Neuve. Enerzijds gaan we in op beloften uit de Bolognaconferentie die nog niet verwezenlijkt werden, anderzijds geven we onze visie op wat er de volgende tien jaar zou moeten gebeuren," vertelt Ligia Deca van ESU. "De hoofdboodschap is dat er nog veel werk aan de winkel is. Van alle veelbelovende woorden op papier, kwam er in de praktijk maar weinig in huis. Aangezien het gros van de Bolognarichtlijnen slechts adviserend en niet bindend zijn — ieder land be-

slist zelf of het ze implementeert of niet — worden bepaalde actielijnen in veel landen gewoon genegeerd, zeker wanneer ze te maken hebben met de sociale dimensie en met mobiliteit. Maar de Bolognarichtlijnen zijn geen *menu à la carte*. ESU eist dat de onderwijsministers focussen op de volledige implementatie ervan."

Vooraf wat betreft de sociale dimensie scoren de onderwijsministers slecht volgens ESU. "We willen dat vrij onderwijs voor iedereen is gewaarborgd, en dat noch onderwijsprijzen, noch andere betalingsvormen van studenten in de Bolognaverklaring binnensluipen," vertelt Deca. "Het doel dat de studentenpopulatie dezelfde diversiteit vertoont als de nationale bevolking van dat land, is een duidelijke benchmark. Concrete indicatoren om dit proces te meten, moeten echter nog ontwikkeld worden."

"Er zijn nog andere zaken waar de onderwijsministers rekening mee moeten houden," vervolgt Deca. "Er moet een actieplan komen dat 20% van de Europese studenten mobiel maakt tegen

2020, beloofde de Europese Commissie. Volgens ESU vertonen de studenten die momenteel deelnemen aan uitwisselingsprogramma's erg weinig sociale diversiteit. Financiering speelt met andere woorden een centrale rol bij de totstandkoming van een grotere, sociaal eerlijke mobiliteit. Daarom pleiten we voor het oprichten van een Europees mobiliteitsfonds."

"We zijn ook tegen de implementatie van rankings in het Bolognaproces. Deze geven een valse weergave van de krachtverhoudingen tussen verschillende instellingen en studenten zijn er allerminst mee gebaat."

SEMINARIE

Tijdens de Bolognaconferentie vindt in Brussel ESU's twejaarlijkse board meeting plaats, waarop alle Europese studentenraden elkaar ontmoeten. Daarenboven organiseert ESU van 20 tot en met 22 april een Bologna Process Seminarie, waarop het Bolognaproces door een vijftiental experts ter zake per thema wordt uitgelegd aan de achterban.

Het volledige programma van ESU's Bolognaseminarie verschijnt binnenkort op www.esu-online.org.

tiviteit begint of we verder op café trekken."

Het stamcafé van &of was vroeger C&C op de Diestsestraat, maar dat is zo'n jaar geleden opgedoekt. Op 28 maart werd het nieuwe Holebihuis geopend, vlak achter

het station (*Diestsesteenweg 24, red.*) Na omzwingingen langs Odil, Het Gerucht en Artishock, drie holebivriendelijke cafés in Leuven, heeft &of er nu dus weer een vaste kroeg bij, Rocco. "Vanaf april spreken we daar elke eerste dinsdag van

de maand af voor een &of-café-avond. Het loopt er vol oude bekenden, maar je leert er snel nieuwe mensen kennen." Lotgenoten of gewoon een nieuw lief.

www.enof.be

Betogingen in Leuven

Door
Christine Laureys

Veto betoogt met het NSV! “Wij ijveren voor ons volk”

Afgelopen donderdag verkeerde Leuven in staat van oorlog. Het NSV! betoogde, links organiseerde een tegenbetoging en de politie was omnipresent. Wij besloten mee te wandelen met het NSV.

JELLE DEHAEN |

Het Hooverplein, acht uur dertig. Het weer was druilerig, in de stad heerste een zekere animositeit. Een 300-tal NSV'ers en sympathisanten stond aan café Het Universum. De Vlaamse Leeuwen waren overal, op vele hoofden stond een petje en af en toe ging er een rotje af wat door sommigen op een 'heuj!' onthaald werd. Wij spraken met Arno D'Hooge, voorzitter van het NSV!.

“Wij betogen voor een onafhankelijk, nationaal en sociaal Vlaanderen. Wij doen dit als tegengewicht voor de te sterke nadruk die doorgegens geleegd wordt op de economische kant van het separatistische

verhaal. Wij komen op voor onze identiteit en voor een onafhankelijk Vlaanderen. Voor een sociaal Vlaanderen waar het gezin de hoeksteen is en waar mensen deel uitmaken van een gemeenschap en niet zomaar individuen zijn. Het stoort mij dat er altijd zoveel commotie is rond onze betoging want zo geraakt onze boodschap in een verdomhoekje. Maar het zijn de linkse studentenverenigingen die daarvoor zorgen en conflicten uitlokken. Zij willen communist zijn? Dat is hun goed recht. Wat kunnen zij ons schelen? Zij hebben toch geen macht, ze zitten in de marginaliteit.”

Even later hoorden wij een Ne-

derlands accent. “Ik ben Florens Van Der Kooi, kom uit Rotterdam en ben lid van Voorpost. Wij streven naar een hereniging van Vlaanderen en Nederland. Wij ijveren voor ons volk, we willen op onszelf zijn. Het is echt gênant hoe tolerant wij zijn. Ik word boos van Marokkanen die onze straten veroveren zonder dat iemand daar wat aan doet. We zouden hen moeten buitenschoppen als ze crimineel zijn, of ze hier nu geboren zijn of niet. Het blijven toch altijd Marokkanen.”

ISLAMIETEN

Rond negen uur ging de betoging van start. Wij nestelden ons ergens in het midden en stapten mee op. Het eerste kwartier voelden wij ons behoorlijk opgewonden. Het rommelde in onze onderbuik. Was het de spanning ontmaskerd te worden

als leden van dat kleine linkse gazetje? Was het omdat wij elk moment overvliegende bakstenen verwachtten? Of was het een tribaal gevoel? Als je in zulk een betoging meeloopt, ontstaat er heel erg snel een wij-tegen-de-rest-van-de-wereld-gevoel. Meestappen met het NSV! heeft wat weg van naar een voetbalwedstrijd gaan in een andere stad. Je bent samen op stap in een vijandige omgeving, er wordt wat gelachen en er wordt wat gescandeerd: links moet zijn matten rollen, voor *Belgiëske* doen we *niekske*, voor Vlaanderen alles en het is stil aan de overkant.

Wie meent dat het NSV! de vleesgeworden duivel is, vergist zich. Wij zagen een dwarsdoorsnede van de maatschappij. Knappe meisjes en lelijke varianten. Potige kerels met een legerbroek, jongens met jeans en T-shirt, oudere heren

in een pak. Maar wie beweert dat zo'n betoging niets meer is dan een volstrekt nette bijeenkomst vergist zich net zozeer. “Islamieten parasieten!” werd meermaals met een rauwe, bijna dierlijke woede uitgeschreeuwd door een, zij het beperkt, deel van de aanwezigen. Na een kwartier werd het ons echter duidelijk dat zo'n betoging uiteindelijk niet veel meer is dan een wandeling doorheen Leuven. Er werd nog wat over en weer geroepen en af en toe vloog er een rotje uit de betoging naar de omstanders en omgekeerd. Een halfuur later eindigde de betoging op het Ladeuzeplein. En dat was dat. Iets later zaten wij op ons kot rustig wat te lezen en hoorden we helikopters boven de stad cirkelen. Het is altijd een beetje oorlog.

K.U.Leuven houdt zich niet aan afspraken

Sans-papiers in slechte papieren

“De K.U.Leuven biedt tijdelijk onderdak aan 40 sans-papiers. Hiermee vraagt de universiteit om duidelijkheid bij de regering inzake de regularisatie van sans-papiers.” Hoewel we dit in verscheidene kranten lazzen, blijkt de realiteit heel wat minder rooskleurig. Daarenboven zijn de gemaakte afspraken nog niet volledig nagekomen.

REMY AMKREUTZ & ELS DEHAEN |

Tot uiterlijk 1 juli mogen de sans-papiers gebruikmaken van het voormalig instituut voor Farmaceutische Wetenschappen, dat zich nabij Alma 2 en Pangaea bevindt, het internationaal ontmoetingscentrum van de K.U.Leuven. De universiteit voorziet elektriciteit en stromend water.

Bij een kort bezoek aan deze mensen zonder papieren blijkt dat dit lang niet voldoende is. Om de kou tegen te gaan, zitten zij in hun jassen bijeengekropen in verschillende kamers. De matrassen waar-

op zij slapen — hen geschonken door diverse organisaties — zijn in sommige kamers nat door een vochtprobleem. Stromend water is er slechts in één lavabo, waar veertig mensen zich moeten wassen, alsook hun was en afwas moeten doen. Dit allemaal in dezelfde ruimte waar eveneens de andere sanitaire voorzieningen gevestigd zijn. Warm water is er evenmin.

AFSPRAKEN

Om toch in de basisbehoeften van deze sans-papiers te voorzien, richtte Pol van Camp het “steuncomité sans-papiers” op. Dit steunco-

mité bestaat uit mensen van binnen en buiten de universiteit. Hoewel er over de komst van de sans-papiers concrete afspraken werden gemaakt met de K.U.Leuven, is de universiteit deze nog niet ten volle nagekomen. Het is bijvoorbeeld merkwaardig te noemen dat na twaalf dagen nog steeds geen douches geïnstalleerd zijn. “De afspraak is inderdaad dat er douches aanwezig zijn,” aldus Pol van Camp. “Als die voorzien zijn, is alles in orde. De sans-papiers wisten echter op voorhand dat het een oud gebouw is en dat er aanvankelijk alleen koud water aanwezig zou zijn. Wij hopen dan ook dat de afspraken van beide kanten gerespecteerd zullen worden.”

De toiletruimte doet uit noodzaak eveneens dienst als afwas-

ruimte. Deze schrijnende en onhygiënische situatie werd aanvankelijk nog verergerd doordat er geen toiletpapier aanwezig was. “Natuurlijk is dat vervelend,” geeft van Camp toe, “maar ze kunnen ook water nemen van de buitenkraan, dat opwarmen op elektrisch vuur en daarmee afwassen. Dat is geen ideale situatie. Er is evenmin centrale verwarming en de slaapvoorzieningen zijn ook niet ideaal. Ze zullen er momenteel het beste van moeten maken.” Dat de sans-papiers deze raad ter harte nemen, blijkt al uit het feit dat op elke muur een blad geplakt is waarop de boodschap “keep clean” te lezen valt.

HARDERE TOON

“Het probleem aangaande de douches hebben wij eerst zelf probe-

ren op te lossen door de mensen de mogelijkheid te geven zich te douchen bij Pangaea,” vervolgt van Camp. “Dit was echter niet mogelijk, waarna de kwestie is overgedragen aan de rector.” Na twaalf dagen is er echter geen verandering opgetreden. Een vreemde zaak, zeker gezien het feit dat deze voorzieningen in de afspraken opgenomen zijn. “Het moet inderdaad sneller geregeld worden. Alles gaat trager dan we zouden willen en wij wachten momenteel op actie van de rector. Mocht de huidige situatie nog veertien dagen duren, dan zullen wij ongetwijfeld een hardere toon aanslaan. Ik kan me op dit moment echter voorstellen dat niet alles onmiddellijk gerealiseerd kan worden.”

Albatros in nieuw jasje Echte pintjes

Vernieuwing en verandering, met deze dure woorden kom je tegenwoordig overal. Niet alleen Obama moet dit geweten hebben, maar ook onze eigenste Leuvense Overkoepelende Kringorganisatie (LOKO). Zij voegde de daad bij het woord. Gevolg: de Albatros steekt sinds kort in een nieuw jasje.

KAROLIEN DE TURCK |

De gerenommeerde fuifzaal aan de Brusselsestraat is al ruim negen jaar in handen van LOKO. Getekend door een aanhoudende golf *nineties*- en andere fuiven, was ze dringend aan een opknappingsbeurt toe. De waarschuwing *betreden op eigen risico* is niet langer van kracht. Op een spiksplinternieuwe tegelvloer kan menig student weer zijn beste beentje voorzetten. Gedaan met de sfeer van een schuurachtig scoutslokaal. Met kleurrijke sfeerverlichting en hier en daar een likje verf wordt de *industrial* look van de feesttent in de verf gezet. Met toiletten om u tegen te zeggen en een vestiaire waar elke jas zich thuis voelt, is de Albatros meer dan ooit een volwaardige fuifzaal.

BIER

Maar wat meer is: dezer dagen kan u zich er te goed doen aan *echte pintjes*. Tot grote vreugde van de feestgangers vloeit er eindelijk Leuvense bier uit de kraan. “Onze nieuwe brouwer, InBev, is

commercieel een pak interessanter dan de vorige, Maes. Ons doel is en blijft immers de prijzen zo laag mogelijk te houden,” weet beheerder Wouter Geris ons te vertellen. “Op die manier oefenen we ook druk uit op concurrerende Leuvense fuifzalen. De Albatros is er niet voor niks door en voor studenten. Bovendien wordt alle winst terug in de optimalisering van de zaal zelf gestoken.” Zo zijn er al plannen om binnenkort ook het plafond onder handen te nemen. *The sky is the limit*, zo lijkt het.

EÉN EURO

Dat de vernieuwde Albatros een succes is, staat volgens Geris buiten kijf: “De zaal is de komende maanden zo goed als volgeboekt. Dit is toch een positieve noot gezien de dalende trend in het Leuvense uitgaansleven. Onder het mom van *voordrinken* kruipen veel studenten met een paar *bakken* in de cocon van hun kot. Wij hopen in de toekomst de studenten meer en meer uit hun kot te lokken. Hiervoor zijn lage prijzen absoluut noodzakelijk.” Met een heuse één-eurofuif deze maand doet LOKO alvast een mooie poging. Met toegangsticket en elk drankje aan één euro doet de Albatros haar reputatie van weggeefprijzen alle eer aan. Er wordt dan ook veel volk verwacht. Allen daarheen dus, al was het maar om de nieuwe *eye catching* look te gaan bewonderen.

(REMY AMKREUTZ)

Conrad en het Heilig Boek der Wijsheden “Toon hem je magische eikel!”

Een passie voor fysica en een passie voor stripverhalen. Dat is wat Koen Schouteden en Nele Schildermans bindt. Ze leerden elkaar zeven jaar geleden kennen tijdens hun studies en komen nu naar buiten met het stripverhaal ‘Conrad en het Heilig Boek der Wijsheden’.

MAUD OEYEN |

Koen begon al op zijn twaalfde met het schrijven en tekenen van strips, die hij vervolgens door zijn moeder liet kopiëren en op school verkocht. Gaandeweg groeide de zin om de zaken serieuzer aan te pakken en zo begon hij aan zijn eerste volwaardige strip: *Charoon en het I.M.E.*. Tijdens het schrijfproces leerde hij Nele Schildermans kennen, die mee in het project stapte en voor de inkleuring zorgde. Ondertussen zijn Nele en Koen getrouwd en ligt hun tweede album in de winkel.

Het verhaal over het heilig boek der wijsheden speelt zich af in de bruisende Middeleeuwen, wat met de nodige ironie wordt aangekondigd door de verteller van dienst. Helden van het verhaal zijn de ridder Conrad (een wolf) en zijn knecht Acorn (een eekhoorn). Conrad heeft te kampen met een nijpend geldgebrek, omdat hij wegens omstandigheden aan het hof niet meer welkom is. Hij twijfelt dan ook niet lang wanneer het een onbekende hem

voorstelt ‘de oude wijze van grote bos’ op te zoeken. Die oude wijze kan hem namelijk aan een rijkelijke beloning helpen, op voorwaarde dat hij bereid is de onverschrokken krijger in zichzelf naar boven te laten komen.

SPRAAKGEBREK

Zoals dat hoort in de Middeleeuwen, betekenen deze gebeurtenissen meteen het begin van een spannend avontuur (maar niet heus). De tovenaars, trollen, blinde mollen en gevechten met monsters zijn niet van de lucht. Gelukkig is daar nog de magische eikel van Acorn die meermaals hulp biedt. Het geheel wordt op bijzondere grappige wijze in beeld gebracht en de ontelbare toespelingen op het genre van de ridderroman geven die humor nog een extra dimensie. Ook het taalgebruik zorgt voor een komische noot. Zo heeft de weliswaar bloeddorstig ogende trol last van een jammerlijk spraakgebrek en vervallen de overige personages vaak van een ridderlijk taaltje in een soort verholandst verkave-

lingsvlaams. “We kuisen hier ons schup af”, “Jullie zijn platzak”, of “Geen oude zageventen meer voor ons”: het zijn maar enkele voorbeelden.

Momenteel werken zowel Koen als Nele als postdoctoraal onderzoeker aan de K.U.Leuven. De fysica is in de albums van het duo nochtans ver te zoeken. “We proberen dat bewust gescheiden te houden,” verklaart Koen. “In het eerste album zitten wel nog een paar verborgen verwijzingen, maar dit keer hebben we daarvan afgezien.”

Met de hulp van een Hasseltse stripwinkel slaagden Koen en Nele er drie jaar geleden in om hun eerste strip uit te geven. Het tweede album werd uitgegeven in eigen beheer op een oplage van 600 exemplaren. “Aan het tweede album hebben we zo’n drie jaar gewerkt. Het duurt gemakkelijk twintig uur om één pagina te tekenen en Nele werkt dan ook nog eens twintig uur aan de inkleuring.” Een werk van lange adem, maar het resultaat mag er zijn.

‘Conrad en het Heilig Boek der Wijsheden’ is verkrijgbaar in Nederlandse en Vlaamse stripwinkels. Meer info op www.elenneok.be.

(CHRISTINE LAUREYS)

Europese kopstukken (3): Derk Jan Eppink van LDD

“Geen regeltjes, maar gezonde economie”

Derk Jan Eppink heeft nog geen politieke carrière achter de rug, is geen judoka en heeft nog geen enkele cover van ‘Dag Allemaal’ gesierd. Toch bekleedt hij voor LDD (Lijst Dedecker) de eerste opvolgersplaats op de Europese lijst.

JEROEN DEBLAERE & IDE SMETS |

Veto: Onlangs bracht u als journalist nog verslag uit van de presidentsverkiezingen in de Verenigde Staten. Nu bent u zelf in de politiek gestapt. Wil u graag zelf het gezicht zijn?

Eppink: «Nadat ik de Amerikaanse verkiezingen had verslaan, wist ik niet goed wat te doen. De klus zat er immers op. Net op dat moment bood Dedecker me een plaats aan op de Europese lijst. Ik ben de eerste grensoverschrijdende kandidaat in de Lage Landen voor de Europese verkiezingen en in gans Europa zijn er slechts vier. Dat is een heel interessant uitgangspunt.»

Veto: Het politieke toneel situeert zich voor de gewone burger vooral ter hoogte van de nationale politiek. Hoe zal u proberen Europa dichterbij te brengen?

Eppink: «We moeten in de eerste plaats Europa veel toegankelijker maken. De Europese wetgeving is ronduit betuttelend. Zo moet je tegenwoordig bijvoorbeeld spreken van een staatsleider en niet langer van een staatsman. Als je dat in het Duits doet, krijg je een *Staatsführer*. Ik weet niet of dat zo'n goed idee is (lacht).»

«Het parlement moet een rem zetten op die regelzucht en dus een rem op zichzelf. Daarom moeten er mensen in het parlement zetelen die zich luidop durven afvragen waar ze mee bezig zijn. Er is nood aan een *reality-check*. We noemen ons zelf dan ook *euro-realist*. We willen terug naar de fundamenteën: de vier vrijheden, de dynamische interne markt en de stabiliteit van de Euromunt. Als de Euro in elkaar zakt, dan valt het hele pensioensysteem uiteen. Dat wordt een drama in België en Italië. De burgers willen geen regeltjes, maar een sterke, gezonde economie.»

CHINA

Veto: U claimde zelf dat de paus nog meer democratische legitimiteit

heeft dan een eventuele Europese president. Toch wil u meedraaien in dat ondemocratische systeem?

Eppink: «De paus wordt verkozen door ongeveer 120 kardinalen. Een Europees president wordt verkozen door 27 leiders. Er zijn maar een paar gebieden in de wereld waar een president via coöptatie wordt aangewezen: China en de Europese Unie. We depersonaliseren Europa. Het wordt eerder een soort machinerie van niet-gekozen, anonieme ambtenaren die regeltjes maken.

tenminste verplicht om te debatteren. Dehaene is voor de verkiezingen nog maar amper naar buiten gekomen en Verhofstadt debatteert enkel met zichzelf.»

GELOVEN

Veto: In uw partijprogramma zien we dat het economische argument vaak primeert. Moeten andere principes koste wat het kost wijken om de economie draaiende te houden?

Eppink: «Welke principes moeten wijken?»

Veto: Ecologische principes, bijvoorbeeld.

Eppink: «Er is altijd een spanning tussen economie en ecologie. Wij vinden dat de ecologische lobby de

een moderne economie. Daarom noemen wij ons ook groenrechts. Bart Staes (Groen!) noemt ons reactionair. Hij stelt dat je moet 'gelo-

“Verhofstadt debatteert enkel met zichzelf”

ven' in groene energie. Dat is nu het kernwoord bij ecologisten: 'gelo-ven'. Geloven doe je doorgaans in de kerk. In politiek moet je kijken naar de feiten.»

Veto: U gaat dus ook akkoord met een uitbreiding van atoomenergie?

Eppink: «Je kan atoomenergie op hetzelfde niveau laten, maar dan

het plan gehad om de centrales te sluiten voor 2020. Dan kunnen we de helft van de industriële sectoren afschaffen. Bedrijven zouden wat

mij betreft wel via zonnepanelen mogen voorzien in hun eigen energie. Nu is dat verboden omdat de overheid niet wil dat Electrabel zijn monopolie op de markt kwijtspeelt.»

LIPPENS

Veto: De Europese markt is een vrije markt, maar volgens LDD ook weer niet vogelvrij. Is er een eind gekomen aan het puur liberalisme?

Eppink: «Een vrije markt betekent niet het wilde westen. Het betekent dat er gelijke kansen zijn voor bedrijven om te concurreren. Je moet dus regels hebben en dat vraagt een aantal toezichthouders. Het probleem is dat er nogal wat groepsdenken was bij die toezichthouders. Neem nu Fortis en ABN Amro. Lippens denkt: dat is mijn levensdoel, de koning denkt: oh prachtig, een sterke Europese bank met wortels in België en de aandeelhouders denken: geweldig, meer geld! De toezichthouders denken op hun beurt: dat is nog eens een graaf, die Lippens, die moeten we hebben. Zo gaat iedereen mee hetzelfde denken. Diegene die zegt dat het te zwaar is, wordt weggestuurd.»

Veto: In jullie programma lezen we dat de kredietcrisis veroorzaakt werd door het socialisme. Is dat zo?

Eppink: «Ja dat is inderdaad vreemd, maar er gebeuren wel meer vreemde dingen in de VS. Een normaal beleid zorgt ervoor dat je checkt of mensen hun hypotheek kunnen afbetalen. In de VS daarentegen kon iedereen lenen en dat had alles te maken met een eigen huis en 'the American Dream'. Het congres ging mee in deze droom. De crisis is begonnen met een politiek van: 'Geld is gratis, een hypotheek is gratis.'»

Wij willen dan ook dat de Europese commissaris van een land in de toekomst verkozen wordt via een referendum. Zo worden de kandidaten

laatste jaren te ver is doorgeschooten. Ik ben ook niet verliefd op atoomcentrales, maar ze zijn onmisbaar voor het handhaven van

moet men er tenminste nog in investeren. Nu wil men gewoon de rit uitrijden. Ik ben ook voor hernieuwbare energie, maar men heeft

Nieuw boek over ontwikkelingssamenwerking en de vrije markt

“Geven is zeer moeilijk”

Niet hij die weinig heeft, maar hij die veel verlangt is arm. Met deze geveulde woorden van Seneca begint professor Patrick Develtere zijn nieuwe boek: De vrije markt van de ontwikkelingssamenwerking. Doorheen de voorbije vijftig jaar is ontwikkelingssamenwerking verworpen tot een markt waarin grote sommen geld circuleren. In zijn boek probeert de directeur van het HIVA een aantal kritische vragen aan te reiken. Wat zijn de resultaten van deze jarenlange ontwikkelingssamenwerking? Ontwikkelen de ontvangende landen zich op een kwaliteitsvolle manier?

ERIC LAUREYS |

«Het is pas vanaf het verdrag van Rome in 1958 dat de wereld structureel aan ontwikkelingssamenwerking begon te doen», vertelt professor Develtere. «Daarvoor had je bepaalde landen die hun kolonies probeerden te ontwikkelen via welvaartsfondsen.» Vandaag blijken er vier min of meer afgescheiden pijlers van ontwikkelingssamenwerking te bestaan. De eerste is de interstatelijke pijler, dat zijn individuele staten die besluiten een andere staat te helpen. «Dat kan gaan

om effectieve geldbedragen of nog vaker gaat het om schuldkwijtscheldingen», aldus Develtere. «In Vlaanderen is Frank Vandenbroucke de grootste ontwikkelingshelfer, via het departement onderwijs.» Deze pijler staat jaarlijks garant voor 120 miljard dollar aan hulp.

MICROSOFT

Een tweede pijler zijn de Verenigde Naties, en alle fondsen en organisaties in haar schoot. Verder zijn er de ngo's, die samen 20 miljard in het potje leggen. Ook alle Windows-gebruikers mogen zich tot deze cate-

gorie rekenen, want de grootste geveer ter wereld is de ngo van Bill Gates, de ex-CEO van Microsoft. De laatste pijler is de gewone vereniging; lokale voetbalclubs en scholen die 'iets' willen doen voor het Zuiden. «Hier kunnen we spreken van een ongecontroleerde vrije markt», waarschuwt Develtere. «Wij leiden met het HIVA bijvoorbeeld onderzoekers op in Congo, maar de kwaliteit daarvan wordt door niemand gecontroleerd. Of sommige

“De aanbodzijde kent er niets van”

scholen besluiten een sponsorvoetocht te organiseren. Pakweg 3000 euro wordt naderhand naar een dorpschooltje in Congo gestuurd. Die mensen hebben nog nooit zoveel geld gezien. Ik zeg je, daar gebeuren dan lokale tragedies.»

Het probleem met deze onge-

controleerde vrijgevigheid lijkt te zijn dat de vraag naar wat goede ontwikkelingssamenwerking is, geen eenduidig antwoord kent. «Dat is zo», zegt Develtere. «Geven is zeer moeilijk. Dit geeft probleem staat bekend als het dilemma van de Samaritaan. Ik wil jou wel iets geven, maar dan moet je na een tijdje in staat zijn om voor jezelf te gaan zorgen. Maar de andere partij blijft zich behoeftig opstellen, anders komt er geen hulp meer.»

«Wat je nodig hebt is een goed georganiseerde vraagzijde. Want de aanbodzijde kent er niets van. Men bezoekt het noodlijdende land even, maar hoe kan je op een korte tijd een realistisch beeld krijgen van wat men daar nodig heeft? Je stopt beter je tijd in het zoeken naar een

structurele en betrouwbare partner, die duidelijk kan articuleren wat de precieze noden zijn.»

CRISIS

Wij willen nog weten of de economische crisis zijn sporen achterlaat in de ontwikkelingssamenwerking. «Dat gebeurt vast en zeker», besluit professor Develtere. «Alle budgetten krimpen in. In België heeft men echter gezegd: 'wij doen daar niet aan mee.' In Engeland ziet men op de private markt een daling van het aantal permanente overschrijvingen naar ontwikkelingshulporganisaties. Het is echter nog te vroeg om te stellen dat die daling permanent is. De grootste geldstroom neemt alvast niet af. Dat is het geld dat mensen opsturen naar hun behoeftige families in hun vaderland, zo'n 250 miljard dollar.»

De vrije markt van de ontwikkelingssamenwerking is verschenen bij Davidsfonds.

Inter Pares (10): KLA vs. Wina

“Ik heb mijn sociale leven moeten opgeven”

Preses ben je niet alleen. Om dat even in de verf te zetten, nodigt Veto om de twee weken enkelen onder de velen uit voor een pittige babbel of gewoon een vertrouwelijk gesprek. Deze week is het de beurt aan Karen Roelandts van de Kring Logopedische en Audiologische Wetenschappen (KLA) en Daniel Mayerson, leider van de studenten wiskunde, informatica en natuurkunde (Wina).

DELPHINE MAES & LIESBETH RONSMAANS |

Veto: Wat zijn de opvallendste kenmerken van je kring?

Karen: «Logopedie is een meisjesrichting met ongeveer 250 leden, we hebben momenteel slechts vijf

slacht te betrekken bij de kringactiviteiten?»

Karen: «Wij organiseren wel een Ladies Night, waar de jongens natuurlijk ook mogen komen. Dan verkleeden ze zich en dat is nog wel grappig. Ze zitten nu eenmaal in een meisjesrichting.»

“Wina mailde als eerste om aan de speeddate mee te doen”

jongens in onze richting. Vorig jaar organiseerden we veel activiteiten samen met Apolloon, dit jaar ook met VTK. Die staan erom bekend veeleer jongensrichtingen te zijn en dat werkt gewoon goed samen.»

Daniel: «Wij zijn wiskunde, fysica, informatica en nog een paar andere kleinere richtingen, sterrenkunde bijvoorbeeld. Eigenlijk zijn we bijna het omgekeerde van logopedie; veel meer jongens. Maar wel meer dan vijf meisjes. In theorie hebben we zo'n 700 leden, maar in de praktijk zijn er veel buitenlanders die niet geïnteresseerd zijn in de kringwerking. In de master statistiek bijvoorbeeld zitten zo'n 100 chinezen, die speciaal daarvoor naar Leuven komen, maar we zien ze eigenlijk nooit en we kunnen ze ook moeilijk bereiken.»

Veto: Proberen jullie het andere ge-

Daniel: «Wij hebben weinig meisjes maar we proberen ze wel actief te betrekken. Vorig jaar organiseerden we Ladies@the movies en dit jaar komt er ook een Ladies Night maar ik mag niet weten wat daar de inhoud van zal zijn.»

Veto: Hoe vonden jullie De Slimste Preses van Leuven?

Karen: «Ik heb zelf niet deelgenomen, want ik had een vergadering. Mijn vicepreses is gegaan en ze vond het leuk maar met momenten moeilijk.»

Daniel: «Ik vond het wel leuk. Het was alleen jammer van de technische fouten waardoor het leek dat het niet goed in elkaar zat, terwijl dat helemaal niet zo was. Voor mij mag het zeker herhaald worden.»

Veto: Hoe zit het met het imago van jullie kring?

Karen: «Het praesidium van vorig jaar speelde net iets meer onze 'vrouwelijke charmes' uit, maar er zit sowieso meer in KLA dan dat. Dat imago leidt er wel toe dat we een heleboel uitnodigingen tot samenwerking krijgen van 'mannelijke' kringen. Wina heeft trouwens als eerste gemaaild om een speeddate te doen (lacht). Het was ook de bedoeling dat we aan sport deden, maar daar was niet genoeg interesse voor.»

Daniel: «Ik heb de indruk dat vooral informatica nogal nerdy overkomt. We hebben ook niet de reputatie de sportiefste kring te zijn, hoewel ik er toch fier op ben dat we de 24-urenloop nog steeds alleen lopen.»

Veto: Hebben jullie veel moeten opgeven om preses te worden?

Daniel: «Mijn sociale leven naast Wina. Ik denk ook dat het erg moeilijk is om een hobby te onderhouden als je preses bent.»

Karen: «Ik ben nu terug beginnen squashen, maar dat moet dan vrijdagavond of in het weekend. Hoewel ik dan vaak zin heb om gewoon eens in de zetel te liggen of om een beetje te studeren. Mijn vrienden die niet in het praesidium zitten, zie ik hier in Leuven ook amper.»

KORT

Veto: Flair of AutoWereld?

Karen: «Flair!»

Daniel: «En ik moet echt kiezen? Flair dan, dat is nog leuk om te lezen.»

Veto: Barbie of Ken?

Karen: «Ken!»

Daniel: «Het paard.»

Veto: Voetbal of ballet?

Karen: «Aerobics.»

Daniel: «Ballet dan toch wel. Naar voetbal kan ik niet kijken, hoor, ne-

(DELPHINE MAES)

gentig minuten van die mannen die zo heen en weer lopen, neen bedankt.»

Veto: Mascara of lipgloss?

Karen: «Lipgloss.»

Daniel: «Geen make-up, gewoon naturel.»

Veto: Cinema of diner bij kaarslicht?

Karen: «Diner bij kaarslicht.»

Daniel: «Ook diner bij kaarslicht, omdat daar eten bij inbegrepen is.»

Veto: Onenightstand of langdurige relatie?

Daniel: «Als dit in Veto komt, moet ik wel langdurige relatie zeggen.»

Karen: «Ik zou eigenlijk ook langdurige relatie moeten zeggen, maar doe toch maar onenightstand.»

Veto: Spaarlamp of niet?

Karen: «Spaarlamp.»

Daniel: «Ik heb ergens gehoord dat spaarlampen toch niet zo goed zijn als iedereen denkt, maar doe toch maar spaarlamp.»

Veto: Cantus of TD?

Karen: «Goh, TD denk ik, maar niet overtuigd.»

Daniel: «Allebei natuurlijk!»

Veto: Bloemkool of wortel?

Karen: «Bloemkool.»

Daniel: «Hamburger.»

Kollegie (2): Iers College

Geen student te zien

Op onze zwerftocht langsheen de verschillende colleges die Leuven rijk is, vereren we deze week het Iers College met een bezoeker. Wie daarbij denkt aan een gigantische pub onderverdeeld in studentenkamers, heeft het gebouw ongetwijfeld nog nooit aan de binnenzijde gezien. Daar wacht ons een brok Ierse, maar ook Leuvense, geschiedenis.

BERT BOOGAERTS |

Voor we aan de rondleiding beginnen, past eerst een kleine rechtzetting: hoewel de gemiddelde Leuvenaar het gebouw in de Janseniustraat nog steeds aanduidt als het Iers College, luidt de officiële naam nu *Het Leuven Instituut voor Ierland in Europa*. Dat de naam niet het enige is wat werd aangepast, wordt ons duidelijk als we eenmaal in de net vernieuwde inkomhal staan. Enkele grote interactieve panelen hangen uitnodigend tegen de muur en verschaffen de bezoeker uitgebreid geschiedkundige informatie. Onze voorkeur gaat echter uit naar een persoonlijk gesprek. Gastheer van dienst, Wim Truyers, is bereid ons rond te leiden in het vernieuwde instituut.

Het vertrekpunt van de rondleiding is een lange gang. Door hoge ramen is er zicht op een binnenplaats, omgord door wandelgangen. “We verbouwen met behoud van de authenticiteit,” benadrukt Truyers. Het wordt me pas volledig

duidelijk wat hij daarmee bedoelt, wanneer we een kapel induiken die werd omgebouwd tot auditorium. De zaal steekt veel universiteitsaula's naar de kroon: zachte zitjes, een groot projectiescherm, voldoende beenruimte en dat alles in een historisch kader. Het wordt echter meteen duidelijk dat het doelpubliek van het instituut niet zozeer studenten zijn. “De rol van het instituut bestaat er in een brug te leggen met het vaste land. We willen het contact vergemakkelijken tussen Ierland en de rest van Europa. We houden ons bezig met het organiseren van conferenties over verschillende thema's voor de publieke sector in Ierland, maar ook voor bepaalde professionele organisaties. Wij analyseren hun behoeften en stellen dan een programma op met bijvoorbeeld verschillende lezingen. Daarvoor putten we dan uit ons netwerk van sprekers, professoren van de universiteit, maar ook mensen van de Europese Commissie en het Europees Parlement. Dat kan dan gepaard gaan met bezoeken aan lokale diensten hier in België.

Overnachting hier in het kader van die projecten is natuurlijk ook mogelijk.”

LETTERTYPE

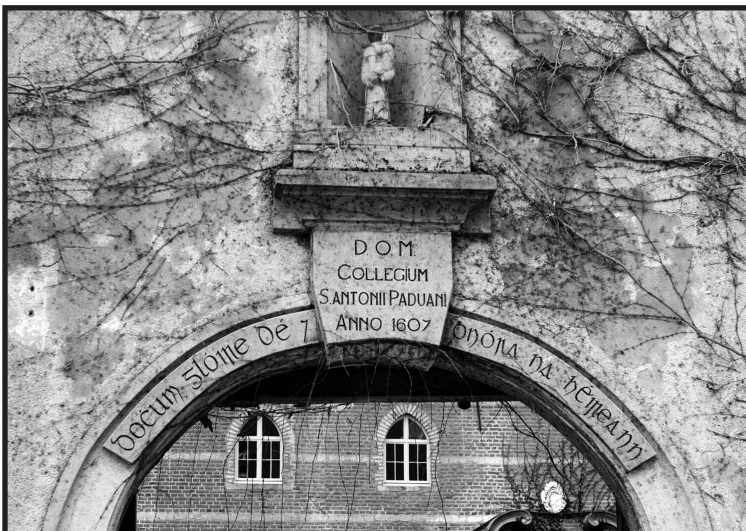
Ongeveer vierhonderd jaar geleden, bij de stichting van het toenmalige Ierse College, was er van het Europees Parlement nog geen sprake. Rond 1600 probeerde Queen Elisabeth I het christelijke Ierland te hervormen tot een protestants

Het college in Leuven krijgt nog een andere belangrijke vermelding in de Ierse geschiedenis. Het standaard lettertype dat werd gebruikt om Ierse teksten te drukken, werd ontworpen binnen de muren van het Leuvense college, gebaseerd op het handschrift van één van de monniken die daar verbleef. De eerste gedrukte Ierse teksten werden in het college zelf geproduceerd, waaronder een Iers woordenboek

maar dan enkel in het kader van specifieke programma's,” legt Truyers uit. “Het is hier dus geen studentenhuus meer, we spreken nu een ander publiek aan. Onze rol van educatie en bewustmaking werd echter wel behouden. De conferenties die we hier organiseren gaan bijvoorbeeld over het klimaatbeleid of de zorgsector. De sprekers zijn dan ministers, of mensen gelinkt aan de Europese Commissie of het Europees Parlement. Zij werken adviserend of delen hun ervaringen.”

TOERISME

Een lange gang leidt ons voorbij enkele conferentiezalen. Rondom in een vierkant opgestelde tafels, zitten mensen te luisteren naar een dame vooraan. Op het einde van de gang bevindt zich een groot restaurant waar de tafels keurig staan gedekt. Hoge ramen geven uit op een grote binnentuin. Enkel een spa zou nog ontbreken om van het instituut een luxehotel te maken. “Die is er echter niet,” verzekert onze gids me glimlachend. “De kamers worden gebruikt voor het verblijf van mensen die uit andere landen komen afgereisd voor de samenkomsten die we hier organiseren. Het instituut is dus niet op toerisme gericht, wel cultuur- en evenementgericht. De mensen komen hier om iets bij te leren en willen dat op een aangename manier doen. Eenmaal hier, kunnen ze ook wat zien van België. Zo pikken ze ook wat toerisme mee en kunnen ze het nuttige aan het aangename koppelen.”

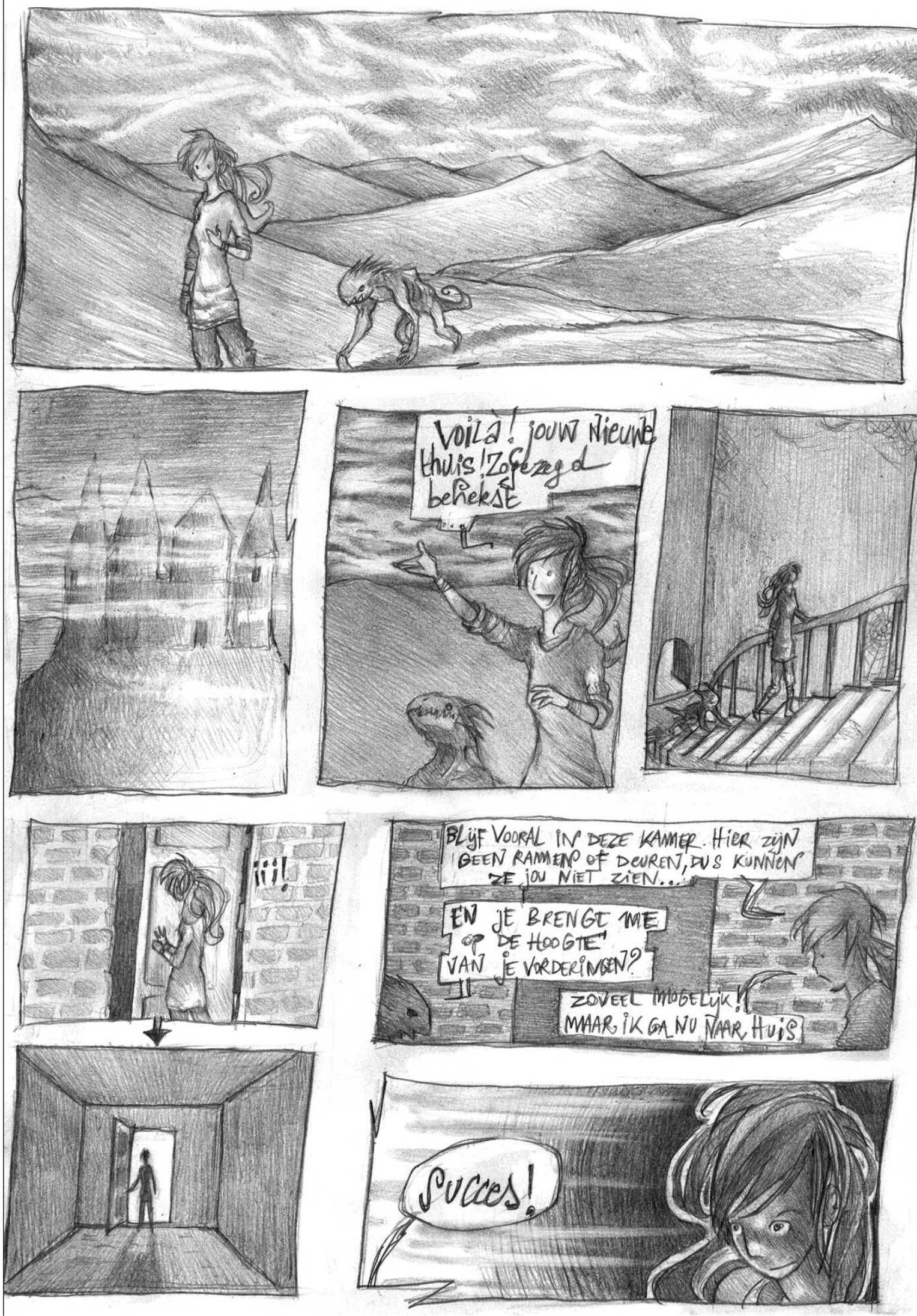
(CHRISTINE LEUREYS)

onderdeel van het Britse rijk. Een politiek gekenmerkt door zware strafwetten gericht tegen Ierse christenen, verdreef vele monniken naar het Europese vasteland. In totaal werden er 35 Ierse colleges opgericht in verschillende Europese steden, zoals Praag en Milaan, maar ook Leuven, zelfs in die tijd al gekend vanwege zijn theologen.

en Ierse grammatica. Dat was een niet te onderschatten bijdrage aan de ontwikkeling van de Ierse taal.

Vandaag lopen er geen monniken meer doorheen de gangen van het complex, maar zakenlui in maatpak met een bundel papieren onder de arm. Op ons na, is er geen enkele student te bespeuren. “We werken nog wel met studenten,

Een vervolgv verhaal door Elias Gits & Vincent Vanneste

Cultuurkalender

DINSDAG 31/03

Vocaal Ensemble Markant
Klassiek — om 20.30u in STUK
(www.denieuweweeks.be)
Metamorfosen — theaterMalpertuis
Theater — om 20.00u in het
Wagehuys (www.30cc.be)

WOENSDAG 01/04

Leuven dimt
Lichten uit en maak je op voor
Puccini Sisters, Geert S.
Simonis, TomTom, Akreopad en
een jamsessie ter ere van de
energiebesparing
Vanaf 20u gratis in het
Wereldcafé, Bondgenotenlaan
131
Battle of the Sexes — Preparee
Improvisatietheater — om 20u
in Aula Max Weber
(www.preparee.be)
**Amadeus — Campustoneel &
Lemmensinstituut**
Theater & Muziek — om 20u in
het Lemmensinstituut,
Herestraat 53
(www.campustoneel.be)
Open Mic Avond
Muziek — om 20u in Het Depot
(www.hetdepot.be)

DONDERDAG 02/04

**Amadeus — Campustoneel &
Lemmensinstituut**
Theater & Muziek — om 20u in
het Lemmensinstituut,
Herestraat 53
(www.campustoneel.be)
Sens Unique + Bodixel
Folk — om 20u in het
Oratoriënhof, Mechelsestraat
111 (www.folkleuven.be)
US3
Muziek — om 20u in Het Depot
(www.hetdepot.be)
**Lenteconcerten Universitair
Symfonieorkest K.U.Leuven**
Klassiek — om 20.15u in Aula
Pieter De Somer
(www.usoleuven.be)
**The Bony King of Nowhere +
Library Tapes**
Muziek — om 20.30u in STUK
(www.stuk.be)

VRIJDAG 03/04

**Amadeus — Campustoneel &
Lemmensinstituut**
Theater & Muziek — om 20u in
het Lemmensinstituut,
Herestraat 53
(www.campustoneel.be)
Grandmaster Flash
Muziek — om 20u in Het Depot
(www.hetdepot.be)
**Lenteconcerten Universitair
Symfonieorkest K.U.Leuven**
Klassiek — om 20.15u in Aula
Pieter De Somer
(www.usoleuven.be)

Kort Cultuur

VETO TRAKTEERT

Dat vrouwen aantrekkelijk, fijnbesnaard en gevoelig zijn en mannen hersendood is al langer bewezen, maar de mensheid zit nu eenmaal zo in elkaar dat ze dat ook keer op keer wenst te bewijzen. Op woensdag 1 april nemen de mannen van het Leuvense studentenimproteam Preparee het op tegen hun eigen vrouwen. Spanning en sensatie verzekerd, en je kan erbij zijn. Veto geeft drie duotickets weg aan de eerste drie snoodaards die ons mailen (traktatie@veto.be). Gewone stervelingen dienen twee dan wel

drie euro neer te tellen. Het improvisatiefeestje gaat door in Aula Max Weber, vanaf 20u, en reserveren kan op www.preparee.be. De eerste flauwe plezante die ons een mail stuurt met de vraag of "het misschien een 1 aprilgrap is", moet van zijn leven niet meer rekenen op een vrijkaart. *Avanti!*

STAD VAN DE SMAAK

Goed nieuws voor de lekkerbekjes onder de studenten, want Leuven werd onlangs verkozen tot Stad van de Smaak. De stad ging voor het thema "De Passie voor Smaaken", kwestie van deze meevaller te koppelen aan de langverwachte

opening van Museum M in september en de daaraan vasthangende prestigieuze tentoonstelling rond Rogier van der Weyden, "De Passie van de Meester". Stadskok Jeroen Meus werd alvast aangesteld als peter van de editie en Turkije werd tot gastland uitgeroepen. Laat die lokum maar komen, wij hebben al honger.

STUK BELT VERANTWOORD

Kunstencentrum STUK schakelde deze maand over naar gsm-operator Ello Mobile voor het gsm-verkeer van zijn werkne-

mers. Ello Mobile stort haar opbrengsten integraal door naar het goede doel. Op die manier steunt STUK projecten in verband met de bestrijding van malaria in Oost-Congo, de educatie van Zuid-Amerikaanse straatkinderen en de persoonlijke ontwikkeling van jonge Palestijnse vluchtelingen. Wie vóór 17 mei een abonnement neemt op Ello Mobile krijgt een waardebon van 15 euro die omgeruild kan worden voor tickets in STUK. Meer info op www.ello-mobile.be/stuk.

CULTUURPRIJS

De tweejaarlijkse Cultuurprijs

van de K.U.Leuven werd dit jaar uitgereikt binnen de categorie 'Beeldende kunsten en curatie'. De prijs — goed voor zomaar eventjes 15.000 euro — ging naar beeldend kunstenaar Hans Op de Beeck. De veelzijdigheid van zijn werk kon de jury imponeren: Op de Beeck houdt zich onder andere bezig met tekeningen, kortverhalen, fotografie, videokunst, sculpturen en installaties. De volgende Cultuurprijs zal in het teken staan van de audiovisuele kunsten en de podiumkunsten.

(MO) |

Onder de toga (19): Joris De Schutter (Werktuigkunde)

Muziek in huis

Elke week legt een professor zijn toga af en daarmee ook een verklaring van zijn goede smaak. Zonder ambtskleed zijn academici immers sneller geraakt, en daar draait het om als Veto hen vraagt welke kunst hen kan vervoeren. Deze week vertelt professor Joris De Schutter bij een kop koffie over zijn grote passie: klassieke muziek.

MATHIAS VANDEN BORRE |

Leuven is groter dan men denkt. Na een korte fietstocht langs het mooie kasteelpark Arenberg, verschijnen aan de rechterkant de gebouwen van het departement Werktuigkunde. Stangen, moeren en aandrijfwielen zijn even van geen tel tijdens ons korte vraaggesprek.

Joris De Schutter: «Een belangrijk deel van mijn vrije tijd gaat naar actieve muziekbeoefening. Ik speel piano en zing in een koor. Daarnaast ga ik geregeld naar concerten, dansvoorstellingen en toneel, al is dat

meer op initiatief van mijn vrouw.»

Veto: Welke muziekstijl heeft uw voorkeur?

De Schutter: «Ik speel eigenlijk alleen maar klassieke muziek. Dit kan solo zijn, maar soms ook samenspel. Af en toe begeleid ik mijn vrouw, wanneer zij zingt.»

Veto: Waar let u op wanneer u een nieuw stuk kiest?

De Schutter: «Dikwijls kies ik het stuk zelf, omdat ik het al ken, of gehoord heb op de radio of op een concert. Soms is het ook op aanraden van mijn lerares en dan ga ik op ontdekking, zeg maar.»

NOTEN

«Op dit moment ben ik met Brahms en Schubert bezig. Vorig jaar heb ik veel Debussy gespeeld en het jaar daarvoor Chopin. Wat mij enorm boeit, is zoveel mogelijk muziek te halen uit de noten. Dit heeft als gevolg dat ik maar met een beperkt aantal stukken bezig ben. Ik tracht tot in de diepte van een werk door te dringen.»

Veto: Draagt u ook soms voor?

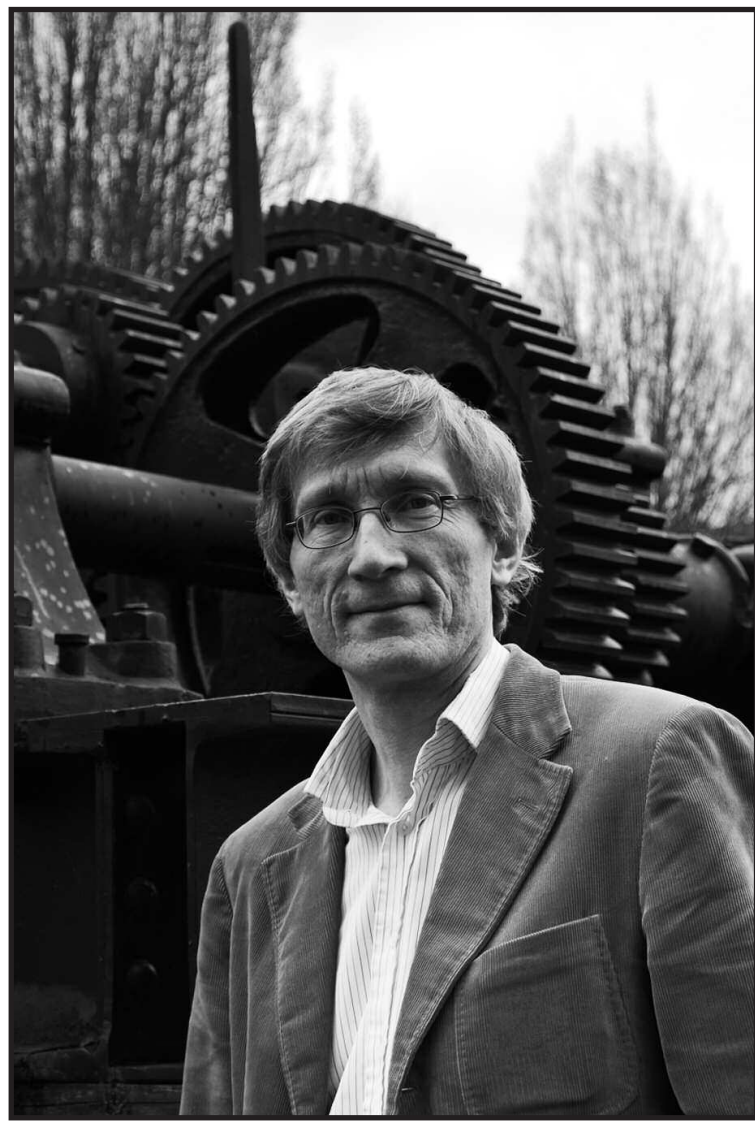
De Schutter: «Soms speel ik voor een zeer beperkt publiek, maar het is niet mijn bedoeling om te concerten, wel om zelf voldoening te halen uit de muziek.»

Veto: Hoe is uw passie voor muziek ontstaan?

De Schutter: «Mijn grootmoeder had een oude aftandse piano geërfd en wanneer de familie samenkwam, speelden mijn vader en oom liedjes en iedereen zong mee. Op een gegeven moment wilde mijn grootmoeder dat meubel het huis uit en werd die piano verloot onder haar kinderen. Zo kwam die bij ons terecht. Mijn vader heeft mij geleerd om er op te spelen en nadien ben ik naar de muziekacademie gegaan.»

Veto: Geeft u de muziek door aan uw kinderen?

De Schutter: «Ons huis is vol muziek. Mijn vrouw heeft vroeger cello gespeeld en speelt nog steeds piano. Onze twee zonen spelen ook muziek. De ene heeft na tien jaar zijn viool aan de haak gehangen, en

(MATHIAS VANDEN BORRE)

speelt nu klassieke en elektrische gitaar, zowel het klassieke repertoire als het rock-genre. Onze andere zoon speelt piano, ook het hele muzikale gamma, en hij heeft zichzelf ook wat elektrische gitaar geleerd.»

«Ik denk dat we met zijn allen de liefde voor de klassieke muziek

delen. Naar moderne muziek kan ik luisteren, al ga ik er zelf niet actief naar op zoek. Ik ben wel tolerant als onze zonen rockmuziek opzetten en het volume, zoals het hoort, iets luider gaat. Dat denk ik toch. Ik volg hun muzikale interesses wel een beetje, maar daar blijft het bij.»

Filmfirmament

Linha de Passe

Veel mensen denken daar anders over, maar wij kijken niet graag naar voetbal op het scherm, ook niet als God daarbij betrokken is. En nee, het gaat hier niet over Maradona. Gelukkig moeten we in de nieuwste van Walter Salles, Linha de Passe, niet voortdurend naar wonderlijk voetenwerk gapen. Van de vier broers waarover deze film gaat, is er slechts eentje die zijn heil zoekt in het voetbal, de andere hebben heel andere plannen. Maar er is niet veel nodig om ten onder te gaan en plannen te wijzigen, vooral als het geld ontbreekt.

NELE BRUYNNOOGHE |

Scheefgezakte huisjes, honden die blaffen, halfverlichte straten en een uitzicht op het centrum van dezelfde grote stad São Paulo; het is de plaats waar vier broers samenleven bij hun moeder, de vader ontbreekt. Maar we komen al gauw te weten waarom dat is: Cleuza, gespeeld door Sandra Corveloni, die in Cannes voor deze rol de prijs voor 'Beste Actrice' kreeg, heeft meer dan één liefde gekend en verwacht nu een vijfde telg met een naamloze vader.

Haar jongste zoon, Reginaldo (rol van Kaigüe de Jesus Santos), is de enige van de vier jongens die een zwarte huidskleur heeft, iets wat niet alleen hem, maar ook de anderen dwarszit. Voortdurend wordt hij uitgescholden als 'hoerenjong' door zijn klasgenootjes, de buurvrouw en zijn broers. Zelfs zijn moeder schrikt er niet voor terug dat

woord te gebruiken wanneer ze buiten zichzelf is van woede. Als we de ondertiteling mogen geloven, tenminste, want de Portugese vloek hebben we eigenlijk niet kunnen opvangen. De jongen gaat dan ook halsstarrig in elke bus zitten waar een zwarte buschauffeur aan het stuur zit. Het thema van racisme dook eerder al op in de speelfilm *Central Do Brasil*, van dezelfde regisseur.

VERZINKEN

De zoekende mens komt ook in de andere broers naar boven: Dario, gespeeld door Vinicius de Oliveira die ook al in *Central Do Brasil* speelde, wil koste wat het kost voetballer worden, Denis (João Baldasserini) bereidt zich voor op een gewijd leven in een evangelistenkerk en Dinho (José Geraldo Rodrigues) wil zijn gezin onderhouden, maar verdient twee keer niets als koerier. Met de helft van de familie loopt het slecht af, de andere helft lijkt nog ergens hoop te vinden in de dromen die ze willen waarmaken.

Linha de passe is een familieportret, maar we zien bijna nooit de hele familie samen, want de ene heeft weinig begrip of medelijden met de zorgen van de ander. In de grote drukke stad São Paulo valt dan nog eens op hoe naamloos ieder van hen is: Dario moet in het holst van de nacht naar São Paulo rijden wanneer hij wil aanschuiven om te spelen voor een selectie in een voetbalploeg en Denis schreeuwt hem toe dat hij hem moet aankijken. Dat verzingen in de anonimiteit wordt nog het best vertolkt door het personage van de moeder, zij is niemand en lijkt nergens nog in te geloven, ze doet weinig meer dan overleven — of toch: het steunen van haar voetbalploeg The Korin-

Toppers van Ithaka, het kunstenfestival van LOKO Verzonken in weelde

Een verloren gewaande beschaving blootleggen, voor eventjes toch. Het kunstenfestival Ithaka ging dit jaar met 'Artlandis' de mysterieuze ontdekkingstoer op. Vijftien jonge kunstenaars mochten van de cultuurfdeling van de Leuvense studentenraad LOKO hún verborgen wereld laten zien. Het eindverdict? Niets spectaculair, waren daar niet die vier hoopvolle talenten geweest.

MAARTEN GOETHALS |

“Veel tegenslag, uren bellen, zweten en organiseren. Artlandis organiseren leek in het begin volledig onhaalbaar,” geven de organisatoren van Ithaka ootmoedig toe in de catalogus van dit jaar. Misschien maar goed ook, want deze editie oogde bijzonder slordig en onaf. En dat heeft grotendeels te maken met haar verkeerde keuze van locatie, het Instituut voor Aardwetenschappen in de Redingestraat. Een vervallen, verpauperd en vuil kraakpand bijna, dat met zijn vele glazen en ramen bovendien uiterst ongeschikt bleek voor de meeste kunstwerken die het donker prefeerden.

BEVREDIGEND

Maar inhoudelijk? Wat gebeurt er als je de mythe van het verzonken Atlantis combineert met een soort metafysische aandacht voor het aardse? Artlandis, heette het koddige antwoord. Het merendeel van het voorgestelde werk charmeerde en vertelde een eigenzinnig verhaal. Vier kunstenaars staken er echter met kop en schouders bovenuit en trokken — gelukkig voor de organisatoren — het geheel naar een interessant niveau.

Vooreerst was er het werk van Yentl Vandeurzen, genaamd *The*

pedestal: een bronzen beeld van een Griekse vrouw dat verstopt zat in een witte sokkel. Het publiek kon de sculptuur alleen van bovenaf zien. De vrouw ontsnapte daarom telkens aan de hongerige blik van de passant, die rond het beeld bleef circuleren en lichamelijk zenuwachtig werd omdat zijn nieuwsgierigheid niet bevredigd werd.

Ook het werk van Mathias Spriet was sterk lichamelijk. De installatie *Verzonkenheid* bleek een kleine witte kamer te zijn met draaiende, concentrische cirkels op de vloer, die samenkwamen in een centraal, hypnotisch middelpunt. Omdat de lijnen een opeenvolging waren van geveerde stippen, genereerde dat een dronken effect bij de bewonderaar. Net wat het werk eigenlijk beoogde: een gevoel van zuigende zwaarte teweegbrengen. Als of je machteloos meegesleurd werd in de waterkolken op het moment dat Atlantis zinkt naar de diepste diepten van de wereld.

Christine Heylen en haar *Magn'iac(h)a* was wellicht het meest filosofische werk van de voorstelling. In een oud-laboratoriumlokaal stonden zeventien figuren verspreid, die elk symbool stonden voor de mens in zijn essentie: een drager van een kleine hoeveelheid 'last in aarde', zoals ze het zelf noemde. Het binnenste van elk fi-

guurtje bleek zand te zijn dat bijeengehouden werd door een doorzichtige buitenlaag van polyester. De beeldjes bezaten geen typische menselijke eigenschappen: geen haar, geen gelaatsuitdrukkingen, geen emotie. Alleen hun lompen vermenselijkten hen, en maakten hen mannelijk of vrouwelijk. Gereduceerd tot zijn essentie, toonde Heylen ons hoe de mens echt is: kwetsbaar, maar ook als een soort boekhouder van een specifieke menselijke essentie.

BORSTJES

Misschien wel de grootste revelatie van dit jaar was het werk van Els Corten. In een achttal tekeningen en schilderijen toonde ze de verschillende oervrouwen die aanwezig zijn in elke vrouw. Liefde, erotiek, geboorte, pijn, de onbeheersbaarheid maar tevens het wonder van het vrouwelijke lichaam, haar natuurlijke gratie, haar aftakeling ook, dat waren de thema's die ze grafisch in een grove, zwarte stijl verbeeldde. Elk schilderij was een complexe symbolische eenheid van verleden, heden en de toekomst. Maar welke tijd de grondtoon uitmaakte, werd geaccentueerd door het gebruik van lichte, zachte kleuren als roze (als slagschaduw bij ontluikende borstjes van jonge meisjes) en appelblauwzeegroen (die de randen van vrouwelijke, vruchtbare heupen omlijnden). Misschien een tikkeltje te puberaal, maar dat staat los van de echte waarde van dit werk: het is uitdagend, ontroerend, diep, obscene, intiem, eerlijk, getemperd en wild tegelijk. Zoals kunst hoort te zijn.

Steekkaart

Regie: Walter Salles & Daniela Thomas

Cast: Sandra Corveloni, Vinicius de Oliveira, Joao Baldasserini, José Geraldo Rodrigues, Kaigüe de Jesus Santos

Duur: 108 minuten

Release: 15/04/2009

Kort: Met schoonmaken, voetbal, God en brieven rondbrengen verdien je niet veel, met geweld wel.

studio
L E U V E N

Aanstormend talent (9): Dead, Serious! Clothing Invloed op het straatbeeld

Zo nu en dan duikt Veto in de Leuvense visvijver van jonge belofte en laat hen aan het woord over hun kunstvorm en inspiratie. Deze week kijken we naar Yves Daniëls die met zijn Dead, Serious!-kledinglijn verantwoordelijk is voor de meest kleurrijke T-shirts sinds de woelige hippiejaren.

GEERT JANSSEN |

Veto: Hoe lang ben je al bezig met grafisch ontwerp?

Yves Daniëls: «Ik ben nog niet zo lang bezig met grafisch ontwerp, nu een jaar of twee. Eigenlijk ben ik sociaal assistent van opleiding, maar ik besefte erna dat ik misschien ook een poging moest wagen als grafisch ontwerper. Het had me altijd al geboeid en dus ben ik een opleiding gaan volgen.»

Veto: Hoe ben je ertoe gekomen T-shirts te ontwerpen?

Yves: «Goh, eigenlijk is het zowat door mijn vroegere band gekomen, Sparkle Of Hope. Ik was altijd al geïnteresseerd in design en wou dan ook toffe designs voor onze merchandising. Het enige nadeel was dat ik rekening moest houden met iedereen in de band, al hun ideeën moest filteren tot iets wat heel de groep leuk zou vinden. Meestal geraakten we er wel uit, maar helemaal mijn ding kon ik er niet mee doen. Toen is Dead, Serious! zo wat voor mij begonnen, in gedachten. Ik had toen ook al de contacten met heel wat designers en heb dan uiteindelijk de stap gezet. Ik had er altijd al van gedroomd mijn eigen zaak uit te

bouwen en dit leek me de ideale kans. Inmiddels werken we met een team van talentvolle designers van over de hele wereld.»

Veto: Je ontwerpen vallen op door hun bonte kleuren, zit daar een strategie achter?

Yves: «Ergens wel en toch ook weer helemaal niet. Het is gewoon een feit dat je tegenwoordig weinig van dit soort designs in de winkel ziet liggen, terwijl er toch een grote vraag naar is. Het zijn ook gewoon shirts die ik zelf heel graag draag.»

PASSIE

Veto: U zou relatief lage winstmarges hebt op je T-shirts omdat de kwaliteit zo hoog is.

Yves: «De grootste reden hiervoor is dat we op American Apparel drukken, op zich al geen goedkope shirts. Dit doen we dan ook bij een printer in Amerika, wat daarbovenop voor hoge invoertaksen zorgt. Als mensen een shirt kopen moeten ze ook kwaliteit krijgen. Het zou evengoed lukken om alles te produceren in het buitenland tegen een ontzettend lage aankoop prijs, maar dat wil ik echt niet. American Apparel is bovendien sweatshop free, wat minstens

even belangrijk is. Het betekent dat de shirts in goede omstandigheden gemaakt zijn en dat er geen mensen uitgebuit worden.»

Veto: Wat zijn je plannen voor de toekomst?

Yves: «Als ik even zou mogen dromen, wel, het zou voor mij persoonlijk ongelooflijk zijn mocht er

ooit een winkel komen. Momenteel is mijn ambitie vooral Dead, Serious! verder te laten groeien en de collecties te kunnen blijven uitbreiden. Ik amuseer me er echt te pletter mee en ik bekijk het eerder als een passie dan echt als een zaak. Het lijkt me wel super om een invloed te kunnen uitoefenen

op het straatbeeld, er wat meer kleur aan te geven. Dus daar gaan we volledig voor!»

<http://www.myspace.com/deadseriousclothing>

(PERSFOTO)

Dagboek van kandidaat-rector Geert Janssen (7)

Niemand's meester, niemand's knecht

Een nieuwe week, een nieuw geluid. Geert Janssen, student en rectoriskandidaat, baant zich kordaat een weg door de lente, als de eerste de beste zwaluw. De eerste en de beste: natuurlijke epitheta voor deze toekomstige staatsman.

GHOSTRIGHTER |

Dinsdag. «Tragisch. 's Middags eet ik niet alleen. Dat zou weinig problematisch zijn indien ik vergezeld ging van representanten van de mooiste kunne, maar de studentenvertegenwoordigers die ik tegenover me zie, zijn allen van het sterkere geslacht. Tenzij mijn geheugen mij bedriegt, overigens een zeldzamer fenomeen dan een stoeprand met pokertalent, heeft de studentenkoepel op zijn twee hoogste schavotjes de laatste jaren nog maar eenmaal een vrouw getolereerd. En die gooide na een

half jaar zelf de handdoek in de ring. Zo zie je maar: op macht gestoelde organisaties verdragen geen dames. Ik wel, maar zij mij dan weer zelden.»

«Bref, ik zit er nu wel mee: de bende eencelligen die zich LOKO noemt. Uiteraard vroegen de heren vertegenwoordigers om een afspraak "zo rond half twaalf, twaalf uur", en al even vanzelfsprekend speel ik het spel mee door achteloos voor te stellen hen op een lunch te trakteren. *Ô malheur!* Een weinig wijze handelwijze. Hun aandoenlijke ernst jeukt en meurt — tegen deze lichtheid ben

ik niet bestand.»

«Ze stellen pietluttigheden voor, ik luister en praat bijwijlen zelf om niet de hele tijd te moeten luisteren. Met het oog op hun stemmenpotentieel houd ik me in, maar tot meer dan een ordinaire verkiezingsafpraak zal het niet komen. Zij zijn niemand's meester, niemand's knecht ben ik. Voorwaar een lamentabele onderhandelingsbasis.»

Donderdag. «Tragisch. De Leuvense binnenstad siddert en beeft, en waarvoor? Voor een stelletje studenten dat stennis wil gaan maken. *Peanuts*, dus. Maar erg genoeg voor het volk van Tobback. Ze verdwijnen uit de straten, de pleinen zijn verlaten.»

«Persoonlijk heb ik slechts bewondering voor extreem-rechts,

extreem-links en ander extreem-verzuurd. Hierin schuilt het echte engagement, hier ruik ik passie en haat. Al laat ik me evidentierwijs niet in met de rabauwen die hun gelederen bevolken: ik ken andere wegen om mijn doel te bereiken. Die zijn een stuk efficiënter en bovendien niet gepleveid met kasseien. Met goede bedoelingen des te meer.»

Vrijdag. «Tragisch. Ik maak er een erezaak van op eigen kracht de campagne te beheersen en dan zijn er andere kandidaten die per se hun decaan als eerste militant willen inschakelen. Recepties op kosten van de faculteit, de overige kandidaten een veel kleiner platform geven om ons voor te stellen dan de eigen pion — het kan niet op. Waarom ziet de

verkiezingscommissie hier niet op toe, waarom zegeviert het recht hier niet? Ik voor mij zou hoegenaamd geen graten zien in een passende straf voor de decaan in kwestie. Een pegel op zijn kanus, bijvoorbeeld. Of een jaap in zijn harses. Nu goed, ik ben natuurlijk geen donderdagse betoger. Zelfs niet op vrijdag.»

Zondag. «Tragisch. Een akelige hallucinose doet me dit stukje over zondag reeds de dag op voorhand verwoorden. Het is zaterdag, en toch waant de lezer mij op een zondag. De lezer, nota bene, die dit zelf ten vroegste maandag kan bekijken. Zo zie je maar weer, ook minder legale producten kunnen inzicht verschaffen: het is een doordeweekendse zaterdag, en toch begint de toekomst vandaag.»

In zijn dagboek laat fictief rectoriskandidaat Geert Janssen zijn licht schijnen op het verkiezingsgebeuren. Een exclusieve blik achter de schermen van de (toekomstige) macht

Al de hits,
al het nieuws

Check out
www.mixfm.be

Zet 'm nu ook
op je radio

Berichten

Scriptum Award

De Belgisch-Indische Kamer van Koophandel en Industrie (BICC&I) organiseert sinds 2006 de jaarlijkse Scriptum Award, waarbij studenten de kans krijgen om een retourticket naar India en 1.000 euro zakgeld te winnen. De winnaar moet daarvoor wel een thesis geschreven hebben over en/of met India.

Een onafhankelijke jury beoordeelt de thesis dan op zijn merites. De bedoeling van dergelijk

Award is om het bewustzijn over India onder de studenten te vergroten. De deelname aan dit Award staat open voor alle studenten van hogescholen en universiteiten in België.

De scripties die een onderwerp behandelen dat een bijdrage kan leveren tot een betere (economische) samenwerking tussen beide landen komen in aanmerking.

Voor meer info: 0479 75 88 92
bicci.boussery@skyinet.be

Mastersportal.eu

Mastersportal.eu is een pan-Europese online informatiebron voor het grensoverschrijdend vinden en vergelijken van Master opleidingen. Het MastersPortal initiatief is een spin-off van Europese studieverenigingen.

Momenteel zijn al ruim 9.000 Master opleidingen opgenomen in 32 Europese landen. Het portaal bevat uitgebreide informatie over de opleidingen en heeft een breed scala aan zoekopties.

KULEUGEN

Maandag 30 maart 2009 — jaargang 4 — 2008-2009 — nummer 20 — www.kuleugen.be

Kamerbreed: Ken Lambeets

Om de vier weken belt onze man in de straat aan bij een erg willekeurig Leuven — of Kortrijks — studentenkot en onderwerpt een kamer en zijn/haar bewoner aan een grondig onderzoek. Deze keer hielden we halt in de 's Meiersstraat, maar wees op je hoede, want onze reporter verlegt voortdurend zijn terrein. Volgende keer belt hij misschien wel bij jou aan!

De Kamer
Adres

's Meiersstraat 5, 3000 Leuven,

Ligging
1ste verdieping
Grootte
+/- 35 vierkante meter
Aantal studenten
Een veertigtal
Inboedel
Een groot boekenrek, vier macs, Idesbald de scanner, een grote koefoto, een zetel met ontielig veel vlekken, een zanderige ondergrond, etensresten en wat rommel.
Erg veel rommel.
De Bewoner
Naam
Ken Lambeets
Leeftijd
21 jaar
Studierichting
Hoofdredacteur Veto
Woonplaats
Redactielokaal Veto

Geslaagd?/!

Het was al snel duidelijk dat ik voorbestemd ben om hoofdredacteur van *De Morgen* te worden. In het middelbaar nam ik de hoofdredactie van onze schoolkrant op me, in Leuven werkte ik me in geen tijd op tot hoofdredacteur van de plaatselijke *Pravda*. Sommige mensen gaan nu eenmaal gemakkelijk door het leven.

Hobby's

Ik schrijf al 22 jaar — schrijven is mijn grote hobby. Dat is een geweldig middel om volledig te onthaasten. Voorts lees ik graag intellectuele boeken met de cover naar boven. In het stadspark natuurlijk, met 't oog op het versieren van knappe deernes. Liefst van de Faculteit Psychologie.

Hoezo dit kot?

Het redactielokaal bij *Veto* is traditiegetrouw het kot van de hoofdredacteur. Ik slaap, eet en leef hier. Hoezo mij wassen?

Dat doe ik af en toe thuis, in de weekends.

Kotleven

Overdag komt er veel volk over de vloer. Medewerkers van *Veto* kennen doorgaans weinig gêne: dat komt hier binnen en doet alsof 't hier thuis is. Geen probleem, ik ga graag even in de straten verdwalen. 's Nachts is er vaak geluidsoverlast van een of ander snobistisch evenement in *Salons Georges*. Dan tuur ik naar buiten. Niet naar de sterren, nee, maar naar dat escortebureau hier aan de overkant.

Uitgaansleven

Elke dag op stap gaan tot een stuk in de nacht is zeker wel aan mij besteed. 't Liefst houd ik een gezellig onderhoud in de Libertad samen met enkele goedgeplaatste vrienden. Terwijl we de wereld verbeteren, drinken we blauwe Chimay. En vice versa.

Aanstromend talent (1) : Bo Tiethoof “Praat met mijn persverantwoordelijke”

Zo nu en dan verdrinkt de KULEUGEN in de Leuvense modderpoel van jonge belofes en laat hen aan het woord over hun kunstvorm en inspiratie. Deze week kijken we naar de twintigjarige dichteres Bo Tiethoof.

GEERT SIMONIS |

KULEUGEN: Hoe begin je aan zo'n gedicht?

Bo Tiethoof: «Denkend aan jou, Geert.»

KULEUGEN: Dat is geheel wederzijds. Stijgt het succes nooit naar je hoofd?

Bo: «Enkel de drank. Ik weet het niet. Ja. Praat met mijn persverantwoordelijke.»

KULEUGEN: Wie is dat?

Bo: «Dea Helsen.»

KULEUGEN: Een heel mooi ana-

gram.

Bo: «Dat heeft ze zelf bedacht.»

KULEUGEN: Ere wie ere toe komt.

Bo: «Ze zegt zelfs “ik besta toch niet.”»

KULEUGEN: En dat ze een worm in het zand is.

Bo: «Dat komt uit een gedicht van Pablo Neruda.»

KULEUGEN: De oude nicht.

BELLE PEREZ

Teneinde de hand in eigen boezem te steken ronselden wij op onze redactie enige comments over Bo

Tiethoof.

Jelle D.: «Woe!»

Ken L.: «Wat een arrogant wicht.»

Christoph M.: «Dat moest maar eens gedaan zijn!»

Ken: «Ik vind haar echt overschat.»

Christoph: «Ik vind het concept dat zij aanneemt overdreven.»

KULEUGEN: In haar poëzie?

Christoph: «Gewoon heel het concept Bo Tiethoof.»

Ken: «Een beetje zoals Belle Perez.»

Christoph: «Het is een product. Ik snap wel dat ze haar al een halfjaar geen subsidies geven vanuit Babylon.» Als daar maar geen poëzie van komt!

“Ze raken ons in het diepst van onze identiteit”

Het sociale debat aan de K.U.Leuven laat weer hoog op dezer dagen. De lamentabele toestand waarin de veertig sans-papiers verkeren gaat van kwaad naar erger. Meer nog: de K.U.Leuven lijkt zelf de spot met hen t Oe drijven.

Met huisvesting alleen zal de K.U.Leuven er niet vanaf komen. In Brussel verblijven ze in een garage, bij ons in een oud gebouw van de Faculteit Farma. Een oud gebouw, afgekeurd voor brandveiligheid dat op instorten staat. Hoera voor de moeite. Verder zijn ook de sanitaire voorzieningen onvolledig en is een douche afwezig.

OVERDREVEN

“De K.U.Leuven overdrijft,” vertelt Han, sans-papier, “de afwezigheid van douche, daar valt nog mee te leven. Maar het feit dat er geen toilet-papier voorzien wordt, is overdreven. Van de K.U.Leuven mogen we niet hongerstakingen, maar ze dwingen ons extreem ver te gaan in onze

‘papierloosheid’ en dat is onmenselijk en onhygiënisch.”

De levering van wat stoelen en tafels en de belofte van een douche lijkt de gemoederen vooralsnog niet te temperen. “Ze steken de draak met ons, meneer,” biecht Marcus op. “We mogen nu aan studententarieven gaan eten in Alma. Maar hoe moeten wij dat bewijzen? Wel, ze willen ons nu een papiertje aansmeren waarmee we kunnen bewijzen dat we sans-papiers zijn. Maar dan zijn we geen sans-papiers meer, zonder papieren hé. Ze raken ons in het diepst van onze identiteit.”

De K.U.Leuven zit verveeld met de situatie en probeert zo snel mogelijk de nodige stappen te treffen. Onze Alma Mater is er zich gelukkig van bewust dat ze een echte sociale verplichting heeft tegenover die mensen en wil dat dit niet enkel een mediastunt blijft. “We maken er dadelijk werk van,” klinkt het in de Naamsestraat 22. We hopen met mee.

“Ik ben een sportvisser in 't diepst van mijn gedachten”

Geachte professor, geachte collega,

Er is een nieuw virus uitgebroken via mail met het bericht **E-card greetings**. Gelieve de bijlagen niet te openen en het bericht te verwijderen.

Indien u recent de bijlage van dergelijke berichten geopend hebt, zoals professor Vervenne, neemt u best contact op met uw lokale ICT-beheerder of met de K.U.Leuven-helpdesk <http://icts.kuleuven.be/help/>. Zoals het experiment van de rector heeft aangetoond, begint u na opening van het bericht gedurende verscheidene weken lange e-mails te sturen naar de hele universitaire gemeenschap vanop uw mailadres.

Met vriendelijke groeten,
Jeanne.

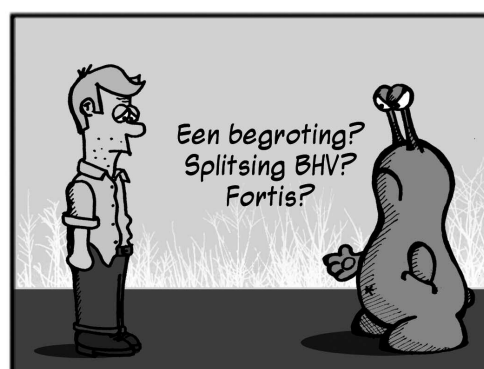
de rector ziet in 't rond
de kandidaat-rector ziet, hij ziet in 't rond
hij ziet het licht, hij ziet het licht
hij ziet en ziet
zoveel visie zag je nooit niet
visie is inzicht
visie is uitzicht
inzicht in en uitzicht op
zichtbaar zwicht hij onder het gewicht
van zoveel visie
zijn blik als een schicht gericht
op wat is en zou moeten zijn
dat is zijn plicht!
want hij is geen nicht
't is goed geweest, genoeg gedicht
de rector ziet in 't rond
de kandidaat-rector ziet, hij ziet in 't rond
hij ziet het licht, hij ziet het licht
hij gaat plat op zijn gezicht
er ligt een banaan op de grond

“t Moest
maar eens
gedaan zijn
met die
slakken”

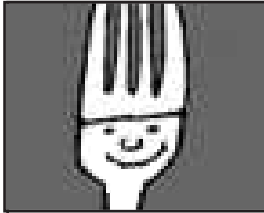
Woef
Woef

Freddy

door Sh3L14C

www.shellac.be

Menu van de week

in Alma 1-2-3

31 maart - 4 april 2009

A1 = alleen Alma 1

A3 = alleen Alma 3

A2 = alleen Alma 2

= vegetarisch

dinsdag

Gebakken visfilet met stroganoffsaus	4,90
Groenteburger met andijvie in roomsaus	3,90
Kippenbout met zoetzure currysaus A1+A3	2,60
Kippenlapje met groenten en saus A3	3,90
Spaghetti bolognaise A2	2,60/3,00
Steak met groenten en saus A1+A2	4,90
Wienerschnitzel met boontjes	4,50

woensdag

Gevulde paprika met Provençaalse saus	3,90
Kippenlapje met groenten, saus en kroketten A1	4,50
Koninginnenhapje A1+A2	3,40
Lasagne met zalm	4,50
Loempia met Marco-Polosaus	3,40
Spaghetti bolognaise A3	2,60/3,00
Steak met groenten en saus A2+A3	4,90
Vleesballetjes in tomatensaus	2,60

donderdag

Boomstammetje met archiducsous	3,90
Fishticks met tartaarsaus	2,60
Kippenlapje met groenten, saus en kroketten A2	4,50
Koninginnenhapje A3	3,40
Moussaka met Griekse sla	3,40
Steak met groenten en saus A1	4,90
Tagliatelli met spekjes en broccoli	4,50

vrijdag

Gehakte steak met peperroomsaus	2,60
Groentennuggets met witloofsous	3,90
Koninginnenhapje A1+A2	3,40
Pangasiusfilet met bieslooksous	4,90
Steak met groenten en saus A2	4,90

zaterdag

Fishticks met tartaarsaus A2	2,60
Moussaka met Griekse sla A2	3,40
Steak met groenten en saus A2	4,90
Tagliatelli met spekjes en broccoli A2	4,50

Filmticket voor slechts 5€ ?

Om van **maandag tot vrijdag** naar om het even welke prent in Kinopolis te kunnen? Te koop in alle ALMA-resaurants! De actuele filminformatie vind je steeds op onze placemats of op de Kinopolis website.

Kijk ook op de website voor menu **Gasthuisberg, Justus Lipsius en Pauscollege**

(advertentie)

Loop eens langs bij De Kringwinkel SPIT

Je vindt er meubels, kleding, fietsen, huisraad, boeken, platen, cd's en pakken snuisterijen...

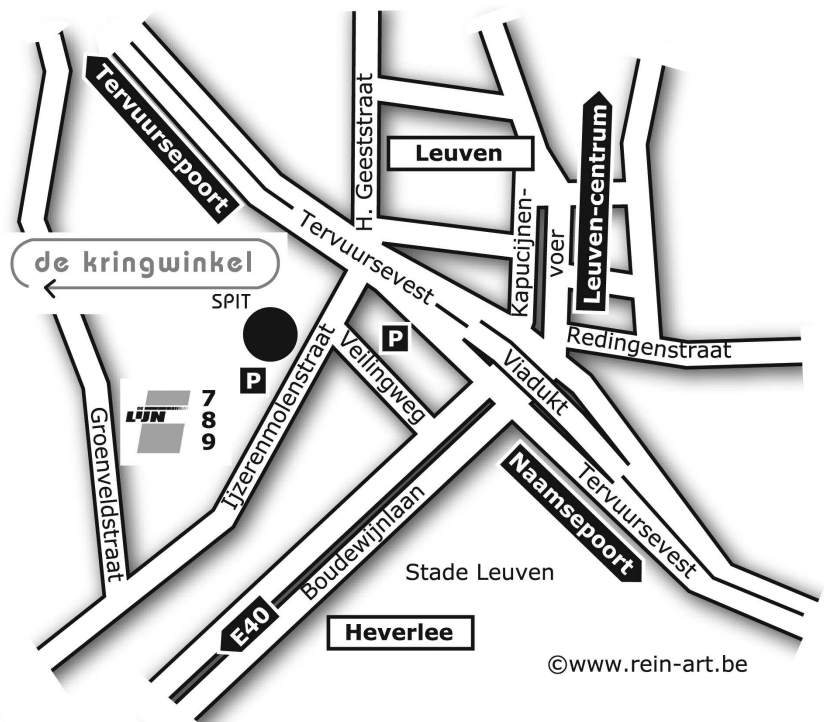
De Kringwinkel SPIT:
Ijzerenmolenstraat 10-12 in Heverlee

Open: ma - vrij: 10 - 18u

zat: 10 - 17u

zo: gesloten

Tel.: 016 65 29 57 Web: www.spit.be

(advertentie)

Colofon

Veto
's-Meiersstraat 5
3000 Leuven

Tel 016/22.44.38
Fax 016/22.01.03
e-mail: veto@veto.be

Jaargang 35 - Nummer 20
Maandag - 30 maart 2009

Veto is een uitgave van de Leuvense Overkoepelende Kringorganisatie. De standpunten verdedigd in Veto stemmen noodzakelijk overeen met de standpunten van LOKO.

Hoofdredacteur:
Ken 'Sir Arthur Conan Doyle' Lambeets

Redactiesecretaris & V.U.:
Christoph 'Jef Geeraerts' Meeussen
's Meiersstraat 5 - 3000 eLeuven

Redactie:
Els 'Dan Brown' Dehaen, Maud 'Jo Claes' Oeyen, Christine 'Pieter Aspe' Laureys, Eric 'Agatha Christie' Laureys & Roel 'George Simenon' Moeurs

Medewerkers deze week:
Remy 'Albert Cornelis Baantjer' Amkreutz, Joachim 'Agatha Christie' Beckers, Bert 'Rex Stout' Boogaerts Pieterjan 'Ian Fleming' Bonne, Nele 'Donna Leon' Bruynooghe, Ruben 'Steen Steensen Blicher' Bruynooghe, Liesbet 'Nicci French' Coolen, Jurgen 'John Le Carré' D' Ours, Karolien 'Thomas Narcejac' De Turck, Jelle 'Stephen King' Dehaen, Maarten 'Stephen King' Goethals, Geert 'John Grisham' Janssen, Herlinde 'Aster Berkhof' Hiele, Simon 'Edgar Allan Poe' Horsten, Michiel 'Ruth Rendell' Leen, Delphine 'John Dickson Carr' Maes, Liesbeth 'Kinky Friedman' Ronsmans, Ide 'Elisabeth George' Smets, Andrew 'Charles den Tex' Snowball, Mathias 'Patrick Bernauw' Vanden Borre Kris 'Robert Ludlum' Vanelderen & Bo 'Bob Mendez' Vanluchene

Cartoons:
Negu & Sh3LL4C

DTP:
Jeroen Deblaere, Ken Lambeets, Christoph Meeussen, Roel Moeurs

Eindredactie:
Jeroen Deblaere, Simon Horsten & An Moerenhout

Internet:
www.veto.be

Publiciteit:
Alfaset cvba - Annelies Magits
alfaset@loko.be
016/22.04.66

Drukkerij:
Tuerlinckx (Molenstede)
Oplage: 9000 exemplaren
ISSN-nummer:
0773-5162

Abonnementen
Binnenland: 10 euro
Buitenland: 25 euro
Overschrijven op rekeningnummer:
001-0959719-77

Redactievergaderingen vinden iedere vrijdagmiddag plaats om 16u en staan open voor iedereen. Alle geïnteresseerden (, tekst, foto, lay-out,...) zijn welkom op de redactievergadering of op het redactieadres. Lezersbrieven en vrije tribunes kunnen tot vrijdag 14u, liefst mailsgewijs, ingezonden worden op het adres: veto@veto.be. De redactie behoudt zich het recht reacties in te korten of op het internet te publiceren.

Oplossing

5	7	2	9	6	3	4	8	1
9	4	3	8	1	5	6	2	7
6	8	1	7	4	2	5	9	3
8	2	5	1	3	9	7	6	4
4	3	6	2	5	7	8	1	9
7	1	9	4	8	6	3	5	2
1	5	7	6	2	4	9	3	8
2	6	4	3	9	8	1	7	5
3	9	8	5	7	1	2	4	6

Wij tikken met plezier al uw werkjes.

Kris Rosselle
Hof ter Bekelaan 12
3020 Herent-Winksele
Tel. 016/20 70 77

(advertentie)

Kringkalender

Alfa
Alfa Digs Music@Fakbar Letteren op 30/3 om 20u

Chemika
Burn baby Burn! TD@Albatros op 31/3 om 22u

Ekonomika
Galabal@Buiten Leuven op 3/4 om 20u

Historia
Marginale Avond@Fak Letteren op 31/3 om 22u

Medica
24u Doc's Bar@Doc's Bar op 30/3 om 22u
Tropical Night@Doc's Bar op 2/4 om 21u

Sport
Erasmuscup@Universitair Sportcentrum + Sporthal KHLLeuven op 30/3 om 12u

WSF –
Circustechnieken@KHLLeuven op 1/4 om 18u

Fakletteren
Flügel Fuif@Fakbar Letteren op 2/4 om 22u

AD FUNDUM!

Elke dinsdagavond
tussen 8 en 9

Studentenradio op het
ritme van de bierstad

MIX FM
102.6 Leuven
106.7 Herent * 107.1 Oud-Heverlee

(advertentie)

Minisudoku **

					9	1	
7	8	1		6	5		
3			9		4	2	7
6	5				8		
	3			8			4
	1			3	7		6
1					6		2
			3		7		1
8	2		5		3	9	

de literaire toer op

de vijver in het park

leent zich niet tot vissen

de vissen in de vijver

lenen zich niet tot consumptie

de openingsuren van het park

lenen zich niet tot vroeg opstaan

maar ik geef niet op

ik geef nooit op

Geert S. Simonis

Veto's speelhoekje

Hedt Groodte Dt-Spel!

Vul aan: vind of vindt?

Papa vind je in de tuin.
De tuin vind je in papa.
Je vind papa leuk.
Vind je papa in de tuin?
De papa vind je tuin.
Vind je papa het leuk?
Leuk de papa tuin je?
Papa, vind je de tuin?
Tuin je papa het leuk?
In de tuin vind je papa het leuk.
In de tuin vind je papa het leuk.

In de tuin vind papa je.
Leuk je de papa in de tuin vind ?
Tuin, je vind de papa.
Papa vind de tuin in je.
Je papa vind de tuin in de leuk.
Tuin, papa je de leuk vind ?
In de je vind papa tuin leuk.

Mail de juiste oplossing naar
traktatie@veto.be en win een gratis Master
in de Space Studies (t.w.v. te veel geld)

Mop van de week:
Het koningshuis mwoahahahahhahaha
(G. Hoste)

Moord en doodslag in het lieve Leuven

“Brugge heeft Aspe, Mechelen heeft Deflo, Antwerpen heeft Geeraerts; waarom moet Leuven het zonder misdaadromans stellen?” Jo Claes zocht niet lang naar het antwoord op die vraag en ging gewoon zelf aan de slag. Met ‘De blinde vlek’ zijn we nu toe aan het tweede deel van wat hopelijk zal uitgroeien tot een volwaardige Leuvense misdaadreeks.

MAUD OEYEN |

De 23-jarige Simen Paulus — niet alleen een lekker ding om u tegen te zeggen, maar ook student Archeologie aan onze eigenste Alma Mater — krijgt het in dit verhaal alvast behoorlijk zwaar te verduren. Niet alleen wordt hij gestalkt door de vrouw van zijn prof, hij moet ook zijn vrijwilligerswerk op de site van Sagalassos voortijdig opgeven op verdenking van diefstal. Eenmaal terug in Leuven blijken de problemen geenszins van de baan. Hoofdinspecteur Thomas Berg staat gelukkig paraat om een en ander vakkundig op te lossen.

Daar het denken Berg beter vergaat met zijn neus voor een kop koffie en de Gambrius volgens dezelfde man “het café is waar veruit de beste koffie van heel Leuven werd geschonken”, trotseren wij weer en wind om ons op de Grote Markt van een espresso te bedienen. En van een gesprek met Bergs geestelijke vader, natuurlijk.

Veto: *U heeft al verschillende romans geschreven. In 1986 won u de Debuutprijs voor uw verhalenbundel De stenen toren. U schreef ook heel wat non-fictie. Waarom de plotse overstap naar misdaadromans?*

Jo Claes: «Rond 2000 ben ik gestopt met het schrijven van romans: ik had er plots genoeg van. Er werd mij toen gevraagd een aantal non-fictiewerken te schrijven, vooral in verband met hagiografie, iconografie, mythologie. Toen ik twee jaar geleden op vakantie was, viel het me op dat acht op de tien boeken die gelezen werden op het strand of aan het zwembad, misdaadboeken waren. Mijn vrienden en ik kwamen tot de conclusie dat er in het Nederlandse taalgebied eigenlijk weinig goede misdaadromans geschreven worden. Met ‘goed’ bedoel ik: literair verantwoord. Mijn vrienden daagden me uit: ik moest daar verandering in brengen. Ik had daar eerlijk gezegd niet de minste ambitie toe. Ik had wel af en toe Agatha Christie of Simenon gelezen, maar ik was verder niet erg belezen in de misdaadliteratuur. Bovendien had ik nog andere projecten lopen. Het liep uit op een weddenschap. Ik kreeg een jaar de tijd, het verhaal moest zich in Leuven afspelen, en het moest zo geschreven zijn dat een vervolg mogelijk was. Ondertussen zijn er al twee boeken verschenen.»

Veto: *Er komt nog een vervolg?*

Claes: «Ja, twee boeken is niets. Als misdaadauteur ben ik onbekend. Je moet je naam opbouwen, en daar ben ik nog wel even zoet mee. Ik heb ook gemerkt — en dat had ik

ook vermoed dat niet alleen de studenten maar ook de lokale bevolking er nog niet van op de hoogte zijn. Als je aan een doorsnee Leuvenaar vraagt waar de Jansenistoren ligt, dan kan die niet antwoorden. Het is nochtans een van de mooiste dingen die we hier hebben. De stad moet in mijn boeken meer zijn dan een achtergrond; ze moet een personage zijn.»

Veto: *Het valt me op dat de roman heel actueel is: u hebt het over de*

voorbeeld Louis Tobback burgemeester is. Het kan zijn dat hij opnieuw verkozen wordt, dat laat ik in het midden. Het gaat om personen die een aantal jaren een bepaalde functie vervullen, en daarna vervangen worden.»

SCHANDVLEK

Veto: *Doet u veel research voor u aan een nieuwe roman begint?*

Claes: «Ik schrijf zelden dingen die ik niet uit eerste hand heb. Ik heb Sagalassos bezocht, maar dat volstaat natuurlijk niet. Je weet dan wel hoe het eruit ziet, maar ik wilde ook de rest weten: wie zijn de mensen die daar werken, wat eten ze, wat doen ze in het weekend, wat doen ze ‘s avonds. Ik heb toen een

het verkeerde keelgat, maar dan is dat maar zo. Trouwens, wie zegt dat

moet er ook veel aandacht gaan naar de psychologie van het hoofd-

“Eindelijk kan ik mijn hart luchten over dingen die me al jaren ergeren”

het mijn mening is? Het is de mening van mijn hoofdpersoon. Als schrijver heb je het voordeel dat je je daarachter kan verschuilen.»

Veto: *Werkt de stad Leuven op een of andere manier mee aan uw boek?*

Claes: «Louis Tobback heeft het vorige boek ingeleid. Dit keer zal gouverneur De Witte het boek inleiden. Ik wou de boekvoorstelling deze

persoonage, zijn gedachtegang, enzovoort. Ik wil meer bieden dan gewoon een verhaal.»

Veto: *Uw hoofdpersoon komt me bekend voor. Hij is wat tegendraads, conservatief, een ruwe bolster met blanke pit, en hij verbetert constant taalfouten. Eigenschappen die wel vaker terugkomen bij fictieve politie-inspecteurs.*

Claes: «Vreemd dat je dat zegt. Ik heb ook al gehoord dat het juist om een atypische inspecteur gaat. Hoeveel hoofdpersonages zijn er die koken, orchideeën kweken, kleinzilver verzamelen? Ik hoor vaak van vrouwen dat ze een ‘man met een kantje’ willen, ook al weten ze dat ze zich aan dat kantje wel eens zullen snijden. Ik heb dus gezorgd voor een aantal kantjes. Dat maakt hem boeiender, onvoorspelbaarder en soms ook wat ergerlijk. Een personage is natuurlijk ook niet af na twee boeken. Hij zal ongetwijfeld ook mij nog verrassen in de toekomst.»

KEUKENTJE

Veto: *Zal Thomas Berg in het volgende deel eindelijk nog eens wat geluk in de liefde kennen?*

Claes: «Dat ga ik nu eens écht niet verklappen. Je bent natuurlijk heel snel uitgeschreven over iemand die gelukkig getrouwd is met huisje, tuintje, keukentje. Er is niets zo saai als een gelukkig hoofdpersoon. Ik denk dus niet dat hij snel de liefde van zijn leven zal tegenkomen. Hij zal wel iemand ontmoeten die hij nog kent uit zijn studententijd, wat me ook de gelegenheid geeft iets te vertellen over de jonge Thomas Berg.»

Veto: *Hebt u al veel reacties gehad op de reeks?*

Claes: «Op het vorige boek zijn heel wat positieve reacties gekomen. Ik heb vroeger ongeveer acht romans geschreven, en heel wat non-fictieboeken, maar nu krijg ik plots na een misdaadroman meer reacties dan ooit tevoren. Onlangs stak ik het zebrapad over aan de Tiensepoort, en ik kruiste een vrouw die ik wel al had gezien maar tegen wie ik nog nooit een woord had gezegd. Ze klampte me aan en zei: “Wanneer komt het vervolg?” Dat soort dingen heb ik nooit eerder meegemaakt. Dat is heel leuk. Het laat ook duidelijk zien dat dit soort verhalen een veel grotere impact heeft dan literatuur met een grote L.»

Veto: *U bent zelf leraar op een middelbare school. Denkt u dat uw leerlingen uw boek zullen lezen?*

Claes: «De blinde vlek ligt natuurlijk dicht bij hun belevingswereld. Het hoofdpersoon Simen is een student. Bovendien wonen ze allemaal in de buurt van Leuven. Het is bijzonder moeilijk om jonge mensen nog te motiveren om te lezen. Bij dit soort boeken is het heel belangrijk dat mensen moeite hebben om het boek neer te leggen. Ik pas mijn stijl daaraan aan en zorg ervoor dat er vaart in zit. Dat vinden jongeren meestal wél leuk.»

‘De blinde vlek’ werd uitgegeven bij Uitgeverij Houtekiet (2009).

(USCHI CLAES)

werken aan het museum M, de lezingen van professor Marc Waelkens (‘Marcus Wellens’ in het boek, red.) in februari...»

Claes: «Ik kies een bepaalde periode uit: dit boek speelt zich af in augustus-september vorig jaar. Het volgende zal zich afspelen tussen Kerstmis en Nieuwjaar. Ik vond dat een opmerkelijke periode omdat het toen zo koud was: tot min twaalf graden. Hoe dikwijls gebeurt dat? Ik zorg dan ook dat ik weet wat er in die dagen gebeurd is, omdat ik het belangrijk vind dat dat klopt.»

Veto: *U hebt het in uw verhaal consequent over ‘de burgemeester’, ‘de rector van de universiteit’, ‘de gou-*

archeologe leren kennen die al mijn vragen heeft beantwoord. Daarnaast heb ik mij ook laten rondleiden door het provinciehuis. Ik wil ergens ter plaatse geweest zijn voor ik het erover heb. Daar kruipt tijd in natuurlijk. Meestal geef ik mezelf ongeveer drie maanden tijd om research te doen en het verhaal te bedenken. In februari begin ik dan te schrijven, al verandert er tijdens het schrijven meestal nog veel. Tegen september moet het manuscript naar de uitgeverij. Meer tijd is er niet.»

Veto: *U bent in uw boek niet echt lief voor bepaalde kunst en architectuur in Leuven, zoals het Provinciehuis of de kever van Jan Fabre.*

Claes: «Dit is natuurlijk een gedroomd medium om eindelijk eens mijn hart te luchten over dingen die mij al jaren ergeren. In het vorige deel heb ik nogal sterk gefulmineerd tegen de schandvlek op het gezicht van Leuven: de verwaarloosde Sint-Jacobskerk. Het is een van de oudste kerken die we hebben en ze ligt er zo triest bij. Af en toe schiet dat wel bij iemand in

“Er is niets zo saai als een gelukkig hoofdpersoon”

niet verwacht — dat het mij enorm veel plezier bezorgt om dit soort literatuur te schrijven. Ik vind het leuk om op prospectie te gaan in Leuven, om dingen uit te kiezen die mij interessant lijken en waarvan ik

verneur’.

Claes: «Herman Brusselmanstonden waarbij mensen met naam en toenaam genoemd worden, vind ik niet nodig. Ik hoop ook dat het boek langer meegaat dan dat bij-